

Arrest

nr. 314 448 van 8 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 december 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 januari 2024 met refertenummer 115634.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 oktober 2003 komt verzoeker, die de Turkse nationaliteit heeft, naar België met een visum met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote, mevrouw S.K.

1.2. Sinds 8 april 2009 heeft verzoeker een duurzaam verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie c.q. Belg (F+-kaart).

1.3. Op 4 november 2015 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar omwille van opzettelijke slagen en verwondingen, toegebracht aan zijn echtgenote op 4 augustus 2013. Het probatie-uitstel wordt, na het advies van de probatiecommissie van 27 april 2017, herroepen wegens het niet naleven van de opgelegde voorwaarden.

1.4. Op 9 mei 2017 beveelt de onderzoeksrechter de onmiddellijke aanhouding van verzoeker in het kader van een gerechtelijk onderzoek inzake inbreuken op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoorming.

1.5. In de periode van 27 april 2006 tot 13 december 2018 wordt verzoeker tien keer veroordeeld door de politierechtbank.

1.6. Op 17 januari 2019 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar uit hoofde van te hebben ingevoerd, uitgevoerd, en vervoerd van middelen met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, nl. invoer van niet nader bepaalde hoeveelheden cocaïne en heroïne naar andere landen, en middelen te hebben verkocht, te koop aangeboden, afgeleverd in dezelfde zin, tussen 1 augustus 2016 en 6 mei 2017.

1.7. Op 20 september 2019 kent de strafuitvoeringsrechtbank bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (hierna: de SURB) de verdere uitvoering van de staf onder elektronisch toezicht toe.

1.8. Bij vonnis van 19 februari 2021 kent de SURB verzoeker de voorwaardelijke invrijheidsstelling toe. Het strafeinde is voorzien voor 3 november 2023.

1.9. Met een aangetekende brief van 15 maart 2021 stellen de diensten van verweerder verzoeker op de hoogte van het feit dat overwogen wordt om zijn verblijfsrecht te beëindigen om redenen van openbare orde. In diezelfde brief wordt aan verzoeker gevraagd om de bijgevoegde vragenlijst in te vullen, terwijl tevens wordt benadrukt dat er tevens wordt verzocht om bewijzen aan te leveren.

1.10. Op 24 maart 2021 wordt de vragenlijst hoorrecht ingevuld en maakt verzoeker een aantal stukken betreffende zijn persoonlijke situatie over.

1.11. Op 1 juni 2021 beslist de bevoegde staatssecretaris om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.12. Bij arrest nr. 262 873 van 25 oktober 2021 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.11.

1.13. Op 25 november 2021 dient verzoeker bij volmacht een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Belgische zoon K.M.

1.14. Op 15 december 2021 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Limburg.

1.15. Op 18 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.16. Op 3 juni 2022 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Belgische zoon K.M.

1.17. Op 1 december 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.18. Op 7 december 2022 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Belgische zoon K.M.

1.19. Op 5 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.20. Op 9 juni 2023 wordt verzoeker uitgenodigd zijn individuele situatie te schetsen.

1.21. Op 9 juni 2023 dient verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Belgische zoon K.M.

1.22. Op 7 december 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.23. Op 11 december 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Op 6 maart 2024 dient

verzoeker een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de voormelde vordering tot schorsing.

1.24. Op 11 december 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer:

(...) Nationaliteit: Turkije

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 11/12/2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 10 jaar:

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid:

Op 04.11.2015 werd hij door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen, tegen zijn echtgenote of samenlevende persoon en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (feit gepleegd op 04 augustus 2013). Naar aanleiding van een woordenwisseling over geldzaken heeft hij zijn zelfbeheersing verloren en heeft hij zijn echtgenote bij de keel gegrepen en haar op haar been geslagen. De letsels die zijn echtgenote daarbij opliep, werden visueel vastgesteld door de verbalisanten en fotografisch weergegeven in het Strafdossier. De rechter van Tongeren stelde in zijn vonnis van 04.11.2015 : "Beklaagde K. (...) heeft door zijn handelwijze blijk gegeven van een agressieve ingesteldheid en een misprijzen voor andermans lichamelijke en geestelijke integriteit, dan nog wel van zijn echtgenote"(...) Beklaagde stelt dat hij zou hebben ingezien dat zijn reactie verkeerd was, maar dat intussen de rust in het gezin zou zijn weergekeerd...)". Betrokkene verzocht om het voordeel van de probatie-opschorting toe te kennen, doch de rechtbank vond dit een onvoldoende en ongepaste reactie naar de persoon van betrokkene en veroordeelde hem tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar en een geldboete van 600 euro. Onder de hem opgelegde probatievoorwaarden diende hij onder meer een cursus agressiebeheersing of een gelijkwaardige vorming te volgen in overleg met en onder toezicht van de justitie-assistent en diende hij zich te onthouden van het plegen van strafbare feiten.

Het verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld verplicht staten "vrouwen te beschermen tegen alle vormen van geweld en geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te voorkomen, te vervolgen en uit te bannen." Partnergeweld heeft ingrijpende gevolgen op het fysiek, psychisch, sociale en emotionele welzijn van de slachtoffers. Gezien dit maatschappelijk ontoelaatbaar is, is de aanpak van (seksueel en) intra-familiaal geweld en de bescherming van de slachtoffers dan ook een prioriteit in de Beleidsverklaring Binnenlandse Zaken en Politie 2021-2024 van Minister Annelies Verlinden.

Zijn probatie-uitstel werd bij vonnis van de Correctionele rechtbank van 09.04.2018 ingetrokken op advies van de Probatiecommissie dd. 27.04.2017 omdat hij de opgelegde voorwaarden niet had nageleefd. (Op 04.04.2017 werd betrokkene betrap op drugsbezit - zie infra).

Op 09.05.2017 werd hij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen als dader of mededader voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevorming.

Op 17.01.2019 werd hij door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar uit hoofde van te hebben ingevoerd, uitgevoerd en vervoerd van middelen met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk invoer van niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne en uitvoer van niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne met bestemming Duitsland, Oostenrijk, Frankrijk en Hongarije (2 feiten); middelen te hebben verkocht, te koop aangeboden, afgeleverd of geleverd met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne (2 feiten); middelen in bezit te hebben gehad, te hebben aangekocht, vervoerd met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk niet

nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne; terwijl hij wist dat zijn deelneming bijdroeg tot de oogmerken van de criminele organisatie, te hebben deelgenomen aan het nemen van welke beslissing dan ook in het raam van de activiteiten van een criminele organisatie. zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurt in de tijd, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden en wanbedrijven die strafbaar zijn met gevangenisstraf van drie jaar of een zwaardere straf, om direct of indirect vermogensvoordelen te verkrijgen, en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend elk ander rechtmatig oogmerk nastreeft. Het betreft feiten bewezen tussen 1 augustus 2016 en 6 mei 2017. Op de zitting ontkende betrokkene met klem zich ingelaten te hebben met heroïne.

We citeren uit het vonnis: "Tijdens zijn verhoren van 4 januari 2017 en 13 juni 2017 duidde T.N. "A. (...)" aan als drugskoerier van eerste beklaagde. De drugskoerier "A. (...)" werd in het Oostenrijks dossier door de speurders geïdentificeerd als zesde beklaagde (betrokkene), ook gekend onder de bijnaam "At. (...)". Tijdens zijn verhoor van 24 augustus 2017 werd zesde beklaagde ook door tweede beklaagde aangeduid als koerier van eerste beklaagde. Volgens tweede beklaagde werd zesde beklaagde om medewerking verzocht op het ogenblik dat T.N. in de Problemen kwam. Op instructie van eerste beklaagde en met het doel drugs te smokkelen kocht zesde beklaagde oorspronkelijk het voertuig Hyundai aan. (...) T.N. specificeerde dat "A. (...)" - net zoals hijzelf en tweede beklaagde - drugs ging ophalen in Rotterdam of Antwerpen waarbij de drugs, die werd opgehaald in Rotterdam heroïne betrof en deze in Antwerpen cocaïne. De smokkelritten gingen richting Duitsland, Frankrijk en Oostenrijk. Zesde beklaagde werd steeds vergezeld van zijn vriendin, een Turkse, die in Keulen woonde en perfect Duits sprak (...). Bovendien werden de koeriers niet alleen ingeschakeld om drugs te smokkelen, doch ook om geld te smokkelen bestemd om cocaïne - en heroïne-deals te financieren. Tijdens zijn verhoren van 9 en 18 mei 2017 bij de onderzoeksrechter gaf zesde beklaagde (betrokkene) overigens toe in opdracht van eerste beklaagde geld te hebben opgehaald of eerste en tweede beklaagde naar afspraken te hebben gebracht in Duitsland, Oostenrijk en Hongarije. Zesde beklaagde maakte hiervoor gebruik van het voertuig VW Passat waarvan hij erkende te weten dat er zich een verborgen ruimte in bevond. Hij besliste om te stoppen met rijden voor eerste beklaagde nadat T.N. werd aangehouden. Tenslotte bevestigde hij (betrokkene) te weten dat 'deze mensen'- hiermee doelend op eerste, tweede, vijfde en achtste beklaagde - zich met drugs bezig hielden alleen niet in welke mate. Het voertuig Hyundai werd door hem ingeklaard. Dit voertuig werd gekocht omdat het voertuig VW Passat te oud werd en de verborgen ruimte te klein was (...)

Op grond van de verklaringen van T.N. samen gelezen met de verklaringen van tweede en zesde beklaagde (betrokkene) en de resultaten van de observaties en taps, staat het vast dat zesde beklaagde zowel een drugs (heroïne en cocaïne) - als geldkoerier (om cocaïne en heroïne te financieren) was van eerste beklaagde en dat hij dus rechtstreeks meewerkte aan de druggerelateerde feiten die hem ten laste worden gelegd.(...)

De rechtbank nam op basis van het Strafdossier aan dat betrokkene minstens 64 smokkelritten heeft uitgevoerd tegen betaling van 500 euro per rit.

Specifiek wat betreft zijn weerhouden deelname aan de beslissingen van de criminele organisatie verwijst de rechtbank naar de volgende elementen:

- de vertrouwensrelatie met eerste beklaagde (bendeleider), hij werd toevertrouwd met geldtransporten; - de vaststelling dat hij prospectie deed naar smokkelvoertuigen en er eentje liet inklaaren;
- de vaststelling dat hij ten voordele van tweede beklaagde zorgde voor een fictieve tewerkstelling opdat deze onder de radar zou blijven van overheidsinstanties.(...)

Daarnaast werd betrokkene ook schuldig bevonden aan het dealen van cocaïne voor eigen rekening, cocaïne die hij zelf aankocht bij eerste beklaagde. In zijn verhoren van 18 mei en 26 September 2017 had hij verklaard, vanaf april 2016 om de twee weken 100 à 150 gram cocaïne af te nemen van eerste beklaagde. We citeren opnieuw uit het vonnis: "Zesde beklaagde werd op 4 april 2017 gecontroleerd te Genk in zijn voertuig VW Polo. Zesde beklaagde was zenuwachtig, er hing een lichte cannabisgeur in de wagen. Er volgde een gerechtelijke fouille. Bij zesde beklaagde werd een ijzeren doosje gevonden ter hoogte van de genitale zone. Het betrof een Frisk doosje met daarin verschalende bolletjes wit poeder. Zesde beklaagde gaf aan dat het cocaïne betrof. Achter de passagiersstoel werd een GSM-toestel Nokia aangetroffen, dat werd uitgelezen en waarin druggerelateerde berichten werden aangetroffen die wezen op drugshandel (gericht aan "A. (...)"). Er volgde een huiszoeking bij zesde beklaagde. In de garage werd verpakkingsmateriaal aangetroffen zoals gebruikt bij de aangetroffen paxons cocaïne in het Frisk doosje. Passagier D. verklaarde dat hij zesde beklaagde had gecontacteerd om aan cocaïne te geraken. In het drugsmilieus was geweten dat je bij zesde beklaagde goede cocaïne kon krijgen. Er werden afnemers geïdentificeerd en verhoord waaruit bleek dat zesde beklaagde reeds vanaf januari 2016 dealde (afnemer S.J.)." Gelet op het ontbreken van precieze gegevens m.b.t. de afgenomen hoeveelheden cocaïne bij eerste beklaagde voor de verkoop voor zijn eigen rekening, aanvaardde de rechtbank de door betrokkene gemaakte schatting van 2 kilogram. Het vermogensvoordeel dat in zijn hoofdte verbeurd werd verklaard, bedraagt in totaal 86.000 euro (2 kilo x 27.000 euro = 54.000 euro + 64 transporten x 500 euro = 32.000 euro).

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in

beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen Personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa. C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Voor de SURB Antwerpen verklaarde betrokkene dat hij in de Problemen kwam toen hij als zelfstandige in onderaanneming werkte. Omdat de sector waarin hij werkte instortte, werd hetgeen hij factureerde aan zijn opdrachtgevers niet meer vergoed. Hij stelde dat hij via de drugtransporten en het dealen enkel de bedoeling had om uit de financiële Problemen te geraken en er dan mee te stoppen. Hij haalde aan dat het zeker niet de bedoeling was om een luxelevens te leiden. Als drugshandel zijn antwoord is op zijn financiële Problemen, kan het risico op récidivé niet worden uitgesloten. De SURB haalt in haar vonnis dd. 20/09/2019 aan dat betrokkene nog heel wat schulden heeft ten gevolge van het faillissement van zijn eenmanszaak en van zijn veroordelingen. Er werden reeds een aantal afbetalingsplannen bekomen en de betalingen werden opgestart. Hij diende hierover in elk geval voldoende transparant te zijn ten aanzien van de justitie-assistent. Uit het vonnis van de SURB dd. 19/02/2021 blijkt dat hij een overzicht van zijn schulden uit het verleden heeft bezorgd aan de justitie-assistent en dat hij momenteel afbetaalt aan de FOD Financiën.

Verder werd betrokkene tussen 27/04/2006 en 13/12/2018 maar liefst 10 keer veroordeeld door de politierechtbank tot geldboetes van 25 tot 400 euro en zijn rijbewijs werd 5 keer ingetrokken wegens inbreuken op het verkeer (4 feiten), intoxicatie aan het stuur (2 feiten), rijden door het rood licht (2 feiten), overdreven of onaangepaste snelheid (2 feiten), het negeren van een bevel van een bevoegd agent (1 feit), het niet naleven van de voorrangsregels en uitvoeren van gevaarlijke manoeuvres (1 feit), het gebruik van een draagbare telefoon en het niet-dragen van de veiligheidsgordel (1 feit), een overladen voertuig en het niet dragen van een rijbewijs (1 feit) en inbreuken op de technische eisen voertuigen (2 feiten). De Wegcode bevat alle Belgische regels inzake verkeersveiligheid, er zijn 4 graden van overtredingen, de vierde graad betreft de zwaarste overtredingen en zijn automatisch het voorwerp van een dagvaarding voor de Politierechtbank. Hoewel deze veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet zijn eerste zorg lijkt te zijn geweest. Ze tonen ook zijn gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin hij leeft.

Tenslotte vermeldt het ANG nog opzettelijke vernielingen in 2009 (PV AN.92.F6/00001009), inbreuk op dierenwelzijn in 2015 (PV TG.63.L6/01610915), inbreuken betreffende de sociale documenten en schriftvervalsing (PV TG.69.F1/00678017) en schending van de eer (PV TG 52.L6/00438317) in 2017 en verduistering of vernietiging in 2018 (PV TG.20.L6/00802918).

Doorheen de door hem gepleegde feiten schemert een leven zonder verantwoordelijkheidszin door. Hij heeft duidelijk lak aan regels, die gericht zijn op het veilig samenleven en functioneren in de maatschappij. Het herhaaldelijk overtreden van de Belgische rechtsregels geeft allerminst blijk van schuldinzicht, noch van zijn wil tot integratie in de Belgische samenleving.

Omwille van de bijzondere ernst van de internationale drugtrafiek, zijn persoonlijk gedrag en het risico op récidivé bij financiële Problemen werd bij beslissing van 01/06/2021 een einde gesteld aan zijn verblijf

overeenkomstig artikel 44bis,§2 van de wet van 15/12/1980 rekening houdend met alle bewijzen die betrokkene in het kader van het voorafgaandelijk socio-economisch onderzoek had voorgelegd inzake zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie en sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Deze beslissing werd hem ter kennis gebracht per aangetekend schrijven van 03/06/2021. Het beroep tot nietigverklaring dat betrokkene op 06/07/2021 tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd verworpen bij arrest van 25/10/2021, zodat deze beslissing definitief is geworden.

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 22/06/2023 bezorgde zijn advocaat de op 21/06/2023 ingevulde vragenlijst hoorrecht terug aan de Administratie. Daarin verklaart betrokkene Nederlands en Engels te kennen; vraag 2 (is hij nog in het bezit van reisdocumenten) en vraag 4 (voor vrouwen: bent u zwanger?) heeft hij doorgestreept; hij verklaart geen ziekte te hebben die hem belemmert om te reizen of naar zijn herkomstland terug te keren; hij is gehuwd met S.K. (...), ingeschreven op de R. (...) 6 te 3600 Genk; hij heeft geen familie in België, enkel familie van zijn vrouw; hij heeft 3 kinderen in België wonende op de R. (...) te 3600 Genk, met name G.A.K. (...), A.K. (...) en M.K. (...); hij is niet getrouwd of heeft geen duurzame relatie in zijn land van herkomst of in een ander land dan België; zijn vader en broertje wonen in Izmir (Turkije) en hij heeft nog een zus die in Noorwegen woont; hij heeft geen minderjarige kinderen in zijn land van herkomst of in een ander land dan België; als redenen waarom hij niet naar zijn land kan terugkeren, stelt hij dat zijn vrouw en kinderen in België wonen en dat hij hen niet wil verlaten, hij houdt heel veel van hen; hij verwijst naar de politieke onrust en de economische en sociale toestand in Turkije; hij zegt er geen enkele band of connectie te hebben om opnieuw te starten.

Betrokkene voegt een foto bij van de Belgische identiteitskaarten van zijn vrouw en kinderen, een attest van gezinssamenstelling dd. 12/06/2023, brieven van zichzelf, diens echtgenote en kinderen At. (...) en A. (...) met getuigenissen over het gezinsleven van betrokkene en waarin zij vragen om niet gescheiden te worden van hun gezin, respectievelijk echtgenoot en vader en verzoeken om hem een tweede kans te geven, een steunbrief van de "overbuur van de R. (...) te 3600 Genk" dd. 19/06/2023 opgesteld op vraag van mevrouw K. (...), een steunbrief van zijn werkgever Famtech dd. 21/06/2023 en van een klant van zijn werkgever, Total Energy Projects dd. 20/06/2023; een brief van zijn schoonzus F.K. (...), een brief van de school "De Dolfijn" van de jongste zoon M. (...) dd. 19/06/2023, een attest van de voorzitter van basketbalclub Lions Genk inzake zijn vrijwilligerswerk, een brief van de logopediste van M. (...), een brief van de voorzitter van de zwemclub van M. (...), weddefiches van de firma Famtech BV voor de période September 2022 tot en met mei 2023, een eigendomsattest opgemaakt op 28/04/2023 door notaris M.B. (...), waaruit blijkt dat mevrouw K.S. (...) eigenares is geworden van een perceel bouwgrond voor open bebouwing in Genk en dat hun huwelijksstelsel ingevolge huwelijkscontract verleden op 17/11/2022 gewijzigd is van wettelijk stelsel naar stelsel van scheiding van goederen met toevoeging van een beperkt intern gemeenschappelijk vermogen.

Verder stelt zijn raadsman dat uit de stukken met betrekking tot betrokkenes gezins- en privéleven blijkt dat zoon M. (...) sterk afhankelijk is van zijn vader, dat zijn client actueel geen werkelijk gevaar voor de openbare orde vormt en er geen *récidivé* risico is, dat hij werkt en zijn werkgever en klanten tevreden zijn van hem, hij zet zich ook in voor de maatschappij, doet aan vrijwilligerswerk, hij is een steunpilaar voor zijn gezin en voor zijn schoonzus, uit verklaringen van zijn client en zijn echtgenote blijkt dat hij effectief geleerd heeft uit zijn fouten in het verleden, hij is tot inzicht gekomen en wil aan een andere toekomst bouwen voor zichzelf en zijn kinderen.

Het wordt niet betwist dat betrokkene zich kan beroepen op een familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM. Hij huwde op 11/08/2003 in Turkije met de Belgische onderdane K.S. (...), ° 01/03/1979 te Genk en kwam op 29/10/2003 naar België via de visumprocedure gezinshereniging. Uit dit huwelijk werden 3 kinderen geboren, die eveneens de Belgische nationaliteit hebben (K.G. (...), ° 01/06/2006 te Genk, K.A. (...), ° 29/06/2007 te Genk en K.M. (...), ° 01/08/2015 te Genk). Tijdens zijn detentie in de gevangenis van Antwerpen van 08/05/2017 tot 26/09/2019 kreeg hij regelmatig bezoek van zijn vrouw en kinderen en thans brengt hij zijn elektronisch thuistoezicht door bij zijn gezin op de R. (...) te 3600 Genk. Niettemin blijkt uit het administratief dossier dat zijn huwelijk veel ups en downs heeft gekend. Volgens het Rijksregister leefde hij een eerste keer 2 jaar feitelijk gescheiden van zijn partner en kinderen van 03/02/2010 tot 21/02/2012. Het koppel verzoende zich en ze gingen opnieuw samenwonen. Op 04/08/2013 had hij naar aanleiding van een woordenwisseling over geldzaken zijn zelfbeheersing verloren en heeft hij zijn echtgenote bij de keel gegrepen en haar op haar been geslagen. Na dit incident leefde hij opnieuw feitelijk gescheiden van zijn vrouw en kinderen van 29/11/2013 tot 16/03/2015. Voor de Correctionele rechtbank van Tongeren verklaarde betrokkene dat hij op het moment van de feiten in een moeilijke periode zat omwille van financiële Problemen, dat hij intussen opnieuw met zijn echtgenote samen was en dat zij intussen een derde kindje hadden gekregen (cf. vonnis dd. 04/11/2015). Hij stelde dat hij zou hebben ingezien dat zijn reactie verkeerd

was, maar dat intussen de rust in het gezin zou zijn weergekeerd en hij verzocht om het voordeel van de probatie-opschorting toe te kennen, doch de rechtbank vond dit een onvoldoende en ongepaste reactie naar de persoon van betrokkene en veroordeelde hem tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar en een geldboete van 600 euro. Onder de hem opgelegde probatievoorwaarden diende hij onder meer een cursus agressiebeheersing of een gelijkwaardige vorming te volgen in overleg met en onder toezicht van de justitie-assistent. In September 2019 verklaarden betrokkene en zijn echtgenote beiden voor de SURB van Antwerpen dat het feit van 04/08/2013 om een uit de hand gelopen discussie ging waarbij er duw- en trekwerk was, het een eenmalig feit zou geweest zijn en dat hun relatie sinds 2015 terug hersteld is. Nochtans blijkt uit het reeds geciteerde vonnis van 17/01/2019 dat betrokkene in 2016-2017 nog een verhouding had met een Turkse onderdane die in Keulen woonde en hem telkens vergezelde tijdens zijn smokkelritten (zie supra). Toen hij op 08/05/2017 werd aangehouden en opgesloten in de gevangenis wegens inbreuk op de drugswet en deelname aan een criminele organisatie, leefde hij opnieuw gescheiden van zijn gezin, tot hem de modaliteit van elektronisch thuistoezicht werd toegekend met ingang van 26/09/2019.

De PSD was van mening dat betrokkene gebaat zou zijn met een therapie waarbij hij zowel het verloop van zijn relatie als de onderlinge relatie met zijn kinderen bespreekbaar kon stellen. Hij werd door het CAW doorverwezen naar een privétherapeut. De begeleiding werd in September 2019 opgestart en ook zijn echtgenote nam deel aan de gesprekken. De therapeut rapporteerde dat de begeleiding een positief verloop kende en dat er een constructieve dynamiek was tussen betrokkene en zijn vrouw waar zaken open besproken kunnen worden. De therapeut achtte een verplichting tot relatietherapie niet meer nodig en was van mening dat de begeleiding stilaan kon afgebouwd worden. Betrokkene gaf echter zelf aan veel te hebben aan deze gesprekken zodat hij de begeleiding op termijn eventueel op vrijwillige basis zou willen verderzetten. Daarop kende de SURB van Antwerpen hem op 19/02/2021 de voorlopige invrijheidstelling toe, waarbij hem met betrekking tot zijn relationele problematiek werd opgelegd een ambulante behandeling door een gespecialiseerde hulpverleningsinstantie te volgen, en de bewijzen hiervan voor te leggen aan zijn justitie-assistent, en met deze behandeling niet te stoppen tenzij in samenspraak met de hulpverlener en zijn justitie-assistent. Het valt niet te ontkennen dat zijn gezin geleden heeft onder zijn persoonlijk gedrag. G. (...) en A. (...) waren amper 4 en 3 jaar oud toen hun ouders de eerste keer uit elkaar waren. Na de slagen en verwondingen aan zijn echtgenote op 04/08/2013, leefde hij opnieuw 2 jaar apart van zijn echtgenote en kinderen van 29/11/2013 tot 16/03/2015. G. (...) was bij aanvang toen 7 en A. (...) 6 jaar oud. Zijn jongste kind M. (...) is geboren op 1/08/2015 en was 3 maanden oud bij zijn eerste correctionele veroordeling. Tijdens zijn detentie vanaf 09/05/2017 leefde hij een derde période van 2 jaar gescheiden van zijn gezin tot hij vanaf 26/09/2019 onder elektronische thuisdetentie werd geplaatst. Het is duidelijk dat zijn echtgenote in hoofdzaak verantwoordelijk is voor de opvoeding van de kinderen. Betrokkene heeft schromelijk gefaald in zijn voorbeeldrol als vader voor zijn kinderen. Door zijn verschillende afwezigheden voor lange duur, zijn agressie jegens zijn vrouw en zijn activiteiten in het internationale drugsmilieu was hij niet in staat een warme, veilige en geborgen thuis te creëren voor zijn echtgenote en minderjarige kinderen, die niet de nodige stabiliteit en rust hebben ervaren voor een zorgeloze ontwikkeling. Evenmin mag men de impact van regelmatige gevangenisbezoeken op het psychisch welzijn van de kinderen onderschatten.

In het kader van zijn hoorrecht dd. 21/06/2023 legt betrokkene thans verklaringen voor van zichzelf, zijn echtgenote en zijn 2 oudste kinderen met betrekking tot het gezinsleven. Betrokkene stelt dat hij zijn straf heeft aanvaard en zich goed heeft gedragen tijdens zijn detentie, dat hij over zijn fouten heeft nagedacht en tot de conclusie is gekomen dat zijn gezin voor hem het allerbelangrijkste is. Hij had het het moeilijkst na de gevangenisbezoeken zijn gezin te zien vertrekken en niet met hen samen te kunnen zijn. Hun vele bezoeken in de gevangenis (tot 5 keer per week) heeft zijn band met hen nog versterkt. Betrokkene stelt dat hij na zijn vrijlating onmiddellijk is begonnen te werken, dat hij merkt dat zijn leven terug stabiel is en dat zijn kinderen en zijn vrouw onmisbaar voor hem zijn, hij geniet van elk moment met hen. Hij heeft een heel andere band met zijn jongste zoon die autisme heeft. Zijn zoon M. (...) is enorm gehecht aan hem. Na werk thuiskomen en zijn lachend gezicht zien, is onbetaalbaar voor hem. Betrokkene stelt gestopt te zijn met drinken van alcohol, niet op stap of naar café te gaan. Hij heeft helemaal geen contact meer met zijn vroegere vriendenkring. Tijdens het weekend brengt hij tijd door met zijn kinderen en echtgenote. Ze gaan naar de basketbalwedstrijd kijken van hun oudste of jongste zoon, waar hij ook vrijwilliger is. Ze gaan vaak samen uit eten en hij brengt ook veel tijd door met zijn dochter. Ze babbelen vaak, zij stelt hem veel vragen over het leven, jongens, zijn werk en lessen. Betrokkene stelt dat hij vanaf zijn komst naar België altijd gewerkt heeft en wou bijdragen tot het sociaal geheel. Dat zijn fouten een grote impact hadden, heeft hij tijdens zijn strafperiode goed begrepen. Daarom zal hij deze fouten nooit herbeleven. Hij wil zich inzetten om terug een goede burger van België genoemd te worden. Dat zijn verblijfsvergunning kan ingetrokken worden en hij het land kan uitgezet worden, komt als een zware klap voor hem en zijn gezin. Hij kan zich geen leven voorstellen zonder hen. Hij hoopt op begrip en dat hij niet gescheiden zal worden van zijn gezin en dat hij een tweede kans krijgt.

Mevrouw K. (...) bevestigt in haar brief (bijlage bij het hoorrecht dd. 21/06/2023) dat zij en meneer K. (...) ondertussen 20 jaar gehuwd zijn en zoals elk huwelijk mooie maar ook slechte dagen hebben gehad. Ze stelt dat ze hun fouten niet ongedaan kunnen maken, maar dat ze er wel uit geleerd hebben en dat ze een

hoofdstuk in hun leven willen afsluiten en nooit meer willen herbeleven. Zij stelt dat zij en de kinderen door deze fouten 2,5 jaar zonder echtgenoot en vader hebben moeten overleven; ze wil die période nooit meer beleven en hoopt dat de kinderen dit ook nooit meer moeten meemaken. Ze stelt dat de 2 oudste kinderen, zoon At. (...) en dochter A. (...) als pubers 2,5 jaar zonder de steun en warmte van hun vader hebben moeten leven, hij is altijd een steunpilaar en veilige thuishaven voor hen geweest. Een opvoeding zonder vader voelde niet ok. Zij misten dit enorm. Hun jongste zoon M. (...) kreeg de diagnose autisme toen betrokkene nog in de gevangenis zat. Dit was een zware klap die ze hebben moeten verwerken. M. (...) heeft extra aandacht en liefde nodig, zijn band met zijn vader is uitzonderlijk sterk en ze begrijpen elkaar heel goed.

Zoon At. (...) (thans 17 jaar oud) stelt eveneens in zijn brief dat het vertrek van zijn vader uit België een heel grote impact zal hebben op hem en het gezinsleven omdat hun vader financieel en emotioneel goed voor hen zorgt. Hij komt naar al zijn voetbalwedstrijden kijken en ook naar zijn trainingen, ze spelen samen basketbal, gaan samen uit eten en hebben regelmatig lol samen. Dit zal niet meer kunnen gebeuren als hij uit België moet. Ook financieel kan het moeilijk zijn omdat hij nog studeert en ze dan met 4 thuis zijn. Zijn broertje heeft autisme waardoor hij veel aandacht nodig heeft van beide ouders. Dat kan zijn vader ook goed.

Dochter A. (...) (16 jaar oud) stelt ook dat haar vader een grote rol in haar leven speelt, in elke situatie. Hij is financieel belangrijk voor hen, maar haar vader is net als een beste vriend voor haar omdat zij vooral emotioneel een heel sterke band met hem heeft. Ze praat met hem over haar Problemen en hij troost haar dan altijd. Ze spendeert veel tijd met hem en als zij een probleem heeft, is haar vader altijd haar held en is hij er om haar te helpen. Ze kan zich echt geen leven voorstellen zonder haar vader. Daarnaast heeft het vertrek van haar vader ook een grote invloed op haar familie en het meest op haar broertje, die autisme heeft en door deze situatie zonder zijn vader gaat opgroeien. Zij weet heel goed hoe dat voelt sinds haar vader 3 jaar in de gevangenis zat, en het gaat mentaal zwaar zijn voor hem om zijn vader bijna niet meer te kunnen zien. Deze beslissing gaat hun leven sterk beïnvloeden, dus vraagt ze om begrip te tonen in het belang van het gezin.

Verder legt betrokkene brieven voor van de basketbalclub van zijn zonen, de zwemclub, de school en de logopediste van zoon M. (...), waaruit zijn betrokkenheid als vader blijkt. Zo is hij aanwezig bij de trainingen en wedstrijden van zijn zonen bij basketbalclub LIONS GENK en doet hij er aan vrijwilligerswerk; hij zorgt voor het vervoer van zijn zoon M. (...) naar school, de zwemclub en de logopediste, hij is regelmatig aanwezig bij de oudergesprekken, is betrokken bij de logopedische therapie, en helpt zijn zoon bij het omkleden en afdrogen bij de zwembad. Deze betrokkenheid is evenwel niet uitzonderlijk te noemen omdat deze activiteiten tot de normale gang van zaken behoren in een standaard gezin.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de aard en de ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr.77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Zijn echtgenote en 3 kinderen bezitten de Belgische nationaliteit. Ondanks het feit dat zij daartoe niet gedwongen kunnen worden, zou zijn echtgenote ervoor kunnen kiezen om zich samen met zijn kinderen te vestigen in een land waar hij de kans zou hebben het gezinsleven met haar en zijn kinderen verder te zetten. Er worden thans geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aangetoond, die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten. Zijn echtgenote en haar familie worden verondersteld nog banden te hebben met Turkije, aangezien zij en haar zussen, die in België geboren zijn, in Turkije gehuwd zijn met een Turkse man. Volgens het Rijksregister verbleef zijn echtgenote bovendien tussen 04/05/2009 en 20/09/2011 meerdere maanden in Turkije om er haar moeder te verzorgen. Daarnaast heeft hij in zijn hoorrecht van 21.06.2023 verklaard dat zijn vader en broer nog in Turkije wonen, dus zijn gezin beschikt daar ook nog over een sociaal vangnet. Zijn kinderen zijn nog jong en vermits zij in een Belgisch-Turks gezin zijn opgegroeid, kan aangenomen worden dat zij enigszins vertrouwd zijn met de Turkse taal en gewoonten, zodat zij zich bij een eventuele verhuis naar Turkije of elders kunnen aanpassen. De contacten met familie en vrienden die zij in België hebben, kunnen ook op een andere manier onderhouden worden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. Mocht zijn echtgenote toch verkiezen om met de kinderen in België blijven, dan kunnen zij contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels de moderne communicatiemiddelen. Met betrekking tot de financiële afhankelijkheid van zijn gezin ten opzichte van betrokkene, merken we op dat betrokkene en zijn echtgenote hun wettelijk vermogensstelsel hebben omgezet naar het stelsel scheiding van goederen met toevoeging van een beperkt intern gemeenschappelijk vermogen via huwelijkscontract verleden voor notaris M.B. (...) op 17/11/2022 en dat mevrouw S.K. (...) op 28/04/2023 eigenares is geworden van een perceel

bouwgrond voor open bebouwing met een oppervlakte van ± 20 are in Genk (cf. eigendomsattest dd. 28/04/2023 als bijlage bij het hoorrecht dd. 21/06/2023), waaruit we concluderen dat mevrouw K. (...) toch een eigen vermogen heeft. Daarnaast blijkt na opzoeking op het internet op het adres R. (...) te Genk dat mevrouw K. (...) bij akte verleden voor notaris M.B. (...) op 07/04/2022 een BV heeft opgericht met de naam "Time to Change" met zetel op het adres van het gezin, (publicatie in het Belgisch Staatsblad dd. 14/04/2022). Deze BV omvat een heel breed spectrum aan activiteiten zowel in België als het buitenland (o.a. gelieerd aan bouwactiviteiten, maar ook het uitbaten van een handcarwash, aankoop en verkoop van voertuigen en wisselstukken, een koerierdienst, beheer van een eigen roerend en onroerend vermogen, etc...). Intussen werd op de bijzondere algemene vergadering van 01/05/2023 een zekere G.P. (...) benoemd als niet-statutaire bestuurder en werd de zetel van de vennootschap vanaf 01/04/2023 verplaatst naar de M. (...) te Genk (dit is op het industrieterrein). Uit de Kruispuntbank van Belgische ondernemingen blijkt dat de firma Time to Change deel uitmaakt van de firma FAMTECH met KBO-nummer 0785.726.031 (dit is tevens de werkgever van betrokkene. hetgeen gestaafd wordt door het werkgeversattest ondertekend door G.P. (...) en de loonbrieven gevoegd bij het hoorrecht van 21/06/2023). Mocht het inkomen van mevrouw K. (...) en de kinderbijslag alsnog ontoereikend zijn om in de behoeften van haarzelf en haar kinderen te voorzien, kan zij nog steeds aanspraak maken op een studiebeurs voor de kinderen en een extra tegemoetkoming voor haar jongste zoon met autisme aanvragen (zie www.kidslife.be/nl/kinderbijslag/verhooqde-kinderbijslag/zorqtoeslag/faq/zorqtoeslag-biautisme?ql=1%2A1jyqyo2%2A up%2AMQ). Gezien betrokkene actief is in de bouwsector, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat hij vlot werk vindt in een ander land dan België waar hij zich zou vestigen. om zijn gezin verder financieel te ondersteunen. Uit het attest van FAMTECH blijkt dat betrokkene een leidinggevende functie heeft. Zijn dagdagelijkse taken zijn: leidinggevende installatieteams, opvolgen en opmaken planning, aankoop materialen voor eigen projecten, plaatsing bestellingen voor projecten in onderaanneming, service na verkoop en verantwoordelijke voor uitbreiden en opstarten nieuwe afdelingen. Hij heeft ook contact met buitenlandse werknemers. Gezien deze firma statutair ook activiteiten in het buitenland voorziet, kan betrokkene zijn job verder blijven uitoefenen in een ander land dan België, waar hij zich eventueel samen met zijn gezin kan vestigen. Hoe dan ook is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992. Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 Oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Uit zijn veroordelingen (zie supra) blijkt dat er redenen van openbare orde zijn die zijn verwijdering van het grondgebied met het opleggen van een inreisverbod noodzakelijk maken. Het feit dat hij vader was heeft hem er niet van weerhouden om strafbare feiten te plegen en meerdere veroordelingen op te lopen. Hij is op 17.01.2019 door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar voor zijn betrokkenheid bij een internationale cocaïne- en heroïne handel in vereniging. Hij was zowel koerier van drugs (heroïne en cocaïne) als geldkoerier (om cocaïne en heroïne te financieren) van T. (...) M., de leider van de bende/organisatie. Daarnaast is hij ook schuldig bevonden aan het verhandelen van cocaïne voor eigen rekening, cocaïne die hij aankocht bij T. (...) M. Hij heeft evenmin getwijfeld om zijn gezin bloot te stellen aan de mogelijke risico's van zijn activiteiten in het drugsmilieu. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover zijn kinderen, zoals van het ouderlijk gezag verwacht mag worden. Gelet op zijn veelvuldige afwezigheden in het gezin, komt de opvoeding en verzorging van zijn kinderen hoofdzakelijk toe aan zijn echtgenote. Bovendien werden zij mee in het verleden slachtoffer van zijn geweldpleging tegen zijn echtgenote (feit waarvoor hij op 04.11.2015 werd veroordeeld) hetgeen hun psychisch welbevinden niet ten goede komt. In dat verband verwijzen we naar het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld dat staten verplicht "vrouwen te beschermen tegen alle vormen van geweld en geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te voorkomen, te vervolgen en uit te bannen". Dat het contact met zijn kinderen moeilijker zal verlopen, is het gevolg van zijn eigen crimineel gedrag. Betrokkene heeft sinds de beëindiging van zijn verblijfsrecht op 01/06/2021 4 procedures gezinshereniging in functie van zijn jongste zoon M. (...) doorlopen, dewelke telkens geweigerd werden om redenen van openbare orde en nationale veiligheid en het persoonlijk gedrag van betrokkene. De laatste weigeringsbeslissing werd genomen op 07/12/2023 en een eventuele beroepsprocedure bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen schorsende werking omwille van de dwingende redenen van de weigeringsgrond. Bovendien heeft betrokkene blijk gegeven zich zelfs tijdens zijn elektronisch toezicht niet

aan de geldende regels te kunnen houden en bezondigde hij zich op 21/11/2020 alweer aan roekeloos rijgedrag. Op 27/05/2021 werd hij bij verstek veroordeeld door de Politierechtbank van Genk tot een geldboete van 1.200 euro en een rijverbod van 15 dagen wegens het besturen van een voertuig zonder rijbewijs, onaangepaste snelheid, het niet gebruiken van zijn richtingaanwijzers bij het uitvoeren van een zijdelingse verplaatsing of wijziging van richting, een bestuurder te hebben aangespoord of uitgedaagd overdreven snel te rijden en niet in staat te zijn geweest alle nodige rijbewegingen uit te voeren en/of niet voortdurend zijn voertuig goed in de hand te hebben gehad. Betrokkene vroeg in hoger beroep in eerste instantie de vrijspraak voor de 5 tenlasteleggingen en in ondergeschikte orde mildheid bij de strafmaat. Ter zitting van 03/11/2021 deed hij afstand van zijn grieven met betrekking tot de schuld aan alle tenlasteleggingen en beperkte hij zijn hoger beroep tot de strafmaat. De Correctionele rechtbank van Tongeren oordeelde in haar vonnis dd. 15/12/2021 dat "de bewezen verklaarde feiten ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn ". Ze bevestigde de opgelegde geldboetes in eerste aanleg en hervormde het rijverbod naar 1 maand. "Zijn verkeersgedrag is inderdaad onaangepast en geeft blijk van minachting voor de verkeersregels.(...) Voor zoveel als nodig merkt de rechtbank ten aanzien van het pleidooi van de raadsman van betrokkene op dat de beklaagde gezien zijn strafrechtelijk verleden niet meer in aanmerking komt voor de gunst van enig uitstel of probatie-uitstel. " Verder verklaart betrokkene in zijn hoorrecht dd. 21.06.2023 dat enkel de familie van zijn vrouw in België woont. Het gaat om zijn schoonouders (K.P. (...), ° 23.07.1956 te Bogazliyan, Belg sinds 26.10.2000 en A.K. (...), ° 01.01.1954 te Bogazliyan, Belg sinds 24.04.2001), zijn schoonzussen (K.F. (...), 0 te Genk op 11.01.1977, Belg sinds 14.04.1995 en K.H. (...), °13.12.1977 te Genk, Belg sinds 18.06.2001) en zijn schoonbroers (K.N. (...), °22.05.1980 te Genk, Belg sinds 06.10.1998 en K.M. (...), 0 03.07.1983 te Genk, Belg sinds 22.08.1995). Van zijn schoonfamilie kwamen zijn schoonvader 17 keer, zijn schoonmoeder 15 keer, zijn schoonzus F. (...) 20 keer en schoonbroer N. (...) 6 keer op bezoek in de gevangenis. Verder kreeg betrokkene bezoek van Turkse vrienden. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt verder dat hij op 14.05.2018 en 15.05.2018 bezoek van zijn zus T.A. (...) uit Noorwegen ontving. Vermits zijn zus in het buitenland woont, heeft deze beslissing geen impact op de contacten die hij nog met haar zou onderhouden in het buitenland. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Betrokkene voegt een brief van zijn schoonzus F.K. (...) bij waarin zij stelt moeder te zijn van twee dochters van 20 en 15 jaar oud, dat ze invalide is en bij haar zieke moeder woont, waardoor zij en haar kinderen het psychisch moeilijk hebben. Betrokkene maakt volgens haar heel veel

De bescherming uit in haar leven, hij heeft haar tijdens en na haar scheiding in 2017 tot op heden gesteund (als broer, grote hulp emotioneel, hulp in noodgevallen). Hij zou haar helpen bij de renovatie van haar huis met zoeken van mannen, contact regelen, enz.. Deze elementen laten echter niet toe te besluiten dat er sprake is van een afhankelijkheidsband van zijn schoonzus die verder gaat dan de gewone affectieve en emotionele banden. Gelet op het voorgaande toont betrokkene op geen enkele manier aan dat de relatie die hij met zijn schoonfamilie of zijn zus zou hebben, van dien aard is dat zij zou vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Verder verklaart betrokkene dat zijn vader en broer in Izmir wonen, dus heeft hij daar een sociaal vangnet. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is supérieur aan de familiale en gezinsbelangen die hij eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het nemen van een verwijderingsmaatregel met inreisverbod een noodzakelijke maatregel is.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 21/06/2023 niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen of naar zijn herkomstland terug te keren.

Als redenen waarom hij niet kan terugkeren naar Turkije, haalt betrokkene aan dat zijn vrouw en kinderen in België wonen en hij ze niet wil verlaten omdat hij heel veel van hen houdt, de economische en sociale toestand in Turkije, de politieke onrust in Turkije en dat hij er geen enkele band of connectie heeft om opnieuw te starten.

Zijn familiale situatie werd reeds hierboven beargumenteerd. Voor zover de leefomstandigheden in het land van herkomst minder gunstig zouden zijn dan in België, kan opgemerkt worden dat betrokkene daarin niet verschilt als vele van zijn landgenoten aan wie evenmin om die reden verblijf toegestaan wordt. Waar hij stelt geen enkele band of connectie te hebben met Turkije om er opnieuw te starten, verwijzen we naar zijn professionele banden met Turkse zaakvoerders (cf. aanbevelingsbrief dd. 20/06/2023 van Total Energy

Projects en brief van FAMTECH dd. 21/06/2023 - bijlagen hoorrecht van 21/06/2023) en de aanwezigheid van zijn vader en broer in Turkije. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene in het bezit is van een Turks paspoort met nummer U24017051 afgeleverd op het Turks Consulaat te Antwerpen, geldig van 25/01/2021 tot 05/10/2030 en dat hij nog twee keer voor een week is teruggekeerd naar Turkije, ni aankomst- en vertrekstempels van 26/02/2021 tot 07/03/2021 en van 04/04/2021 tot 10/04/2021. Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt hij geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cf. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12 januari 2021). Hij is in Turkije geboren en heeft voor zijn huwelijk met zijn Belgische echtgenote op 11/08/2003 steeds in Turkije gewoond. Hij heeft dus het grootste deel van zijn leven buiten België doorgebracht. Zijn moedertaal is Turks. Vermits hij binnen een Turks gezin is opgegroeid en in Turkije school heeft gelopen, is hij vertrouwd met de Turkse cultuur en gewoonten, hij heeft ook een uitgebreide Turkse vrienden-en kennissenkring in België en hij werkt voor/met Turkse zaakvoerders. Zelfs indien de integratie in Turkije wat moeilijker zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat dit deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cf. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 Oktober 2020, §55). Een schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van de gepleegde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel. Bij het bepalen van deze termijn werd rekening gehouden met zijn Belgische partner en minderjarige kinderen in België. Betrokkene dient te beseffen dat hem gezien de ernst van de feiten een langer inreisverbod had kunnen worden opgelegd."

1.25. Op 21 december 2023 dient verzoeker een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Belgische zoon K.M.

1.26. Op 10 januari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker ter kennis gebracht op 11 januari 2024.

1.27. Op 26 januari 2024 wordt verzoeker in de gevangenis van Hasselt gehoord door de terugkeerbegeleider.

1.28. Op 1 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.

1.29. Bij arrest nr. 303 280 van 14 maart 2024 van de Raad wordt de in punt 1.23. vermelde vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingewilligd en de vordering tot schorsing wordt verworpen.

Bij arrest nr. 303 281 van 14 maart 2024 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermeld in punt 1.28. verworpen door de Raad.

1.30. Op 23 maart 2024 is verzoeker zonder verzet vertrokken naar Turkije.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 44^{nonies} en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene motiveringsplicht.

Verzoeker licht zijn enig middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel

De bestreden beslissing werd samen met het bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan verzoeker op 11 december 2023.

Op 10 januari 2024 diende verzoeker een beroep tot schorsing en nietigverklaring in tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten. Deze procedure hangt momenteel voor Uw Raad.

Verwerende partij schendt met het bevel om het grondgebied te verlaten namelijk onder meer de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, artikel 20 VWEU, en artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten zal ook een impact hebben op het bestreden inreisverbod.

Volgens de rechtspraak van de Raad van State is er immers geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225 871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227 898).

Verzoeker wenst ook te verwijzen naar artikel 44nonies, §1 van de Vreemdelingenwet, waarnaar het bestreden inreisverbod verwijst en waarop dit inreisverbod is gebaseerd: “(...)” (eigen markering)

Uit artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk de samenhang tussen de beslissing tot verwijdering en het inreisverbod.

Het Hof van Justitie oordeelde in een arrest van 3 juni 2021 van het Hof van Justitie (C-546/19) dat een inreisverbod niet kan blijven bestaan wanneer het terugkeerbesluit dat aan de basis ligt van dit inreisverbod werd ingetrokken:

“61 Gelet op een en ander moet op de tweede vraag worden geantwoord dat richtlijn 2008/115 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen de handhaving van een inreis- en verblijfsverbod dat door een lidstaat is opgelegd aan een op zijn grondgebied verblijvende onderdaan van een derde land, jegens wie een definitief geworden uitzettingsbesluit is uitgevaardigd om redenen van openbare veiligheid en openbare orde op grond van een eerdere strafrechtelijke veroordeling, wanneer het door die lidstaat jegens die onderdaan uitgevaardigde terugkeerbesluit is ingetrokken, ook indien dat uitzettingsbesluit definitief is geworden.”

Naar analogie kan een inreisverbod ook niet blijven bestaan wanneer het terugkeerbesluit dat aan de basis ligt van dit inreisverbod wordt vernietigd.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, om het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig werd opgelegd of niet (RvV nr. 134 794 van 9 december 2014; RvV nr. 136 564 van 19 januari 2015; RvV nr. 161 548 van 8 februari 2016).

We kunnen het volgende concluderen. Uit de rechtspraak van de Raad van State (zie supra) en artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet volgt dat een inreisverbod niet kan bestaan zonder een beslissing tot verwijdering. Bij een vernietiging van deze laatste beslissing tot verwijdering, dient het inreisverbod dan ook vernietigd te worden, aangezien dit een schending van artikel 44 nonies van de Vreemdelingenwet zou betekenen.

Tweede onderdeel

Het bestreden inreisverbod steunt op de beslissing tot verwijdering dd. 11/12/2023, hetgeen ook expliciet bevestigd wordt in dit bestreden inreisverbod in de volgende bewoording:

“De beslissing tot verwijdering van 11/12/2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.”

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing echter voorhoudt, gaat het niet gepaard met het bevel om het grondgebied te verlaten en is bijgevolg niet wettig. (zie ook eerste onderdeel)

Het bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd door verwerende partij stelt dat aan verzoeker “het bevel [wordt] gegeven om het grondgebied van België te verlaten van zodra hij aan de gerechtelijk hij aan de gerechtelijke instanties voldaan heeft.”

De terugkeerverplichting voor verzoeker ligt bijgevolg ergens in de toekomst op een niet precies nader bepaald moment. Op het moment van het afleveren van het bestreden inreisverbod bestaat er in hoofdte van verzoeker met andere woorden nog geen terugkeerverplichting.

Volgens artikel 3 lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bestaat een terugkeerbesluit uit de vaststelling van het illegaal karakter van het verblijf en een terugkeerverplichting.

Artikel 3, 6 van de terugkeerrichtlijn bevat de definitie van een inreisverbod:

“(…)”

Artikel 11 (1) van de Terugkeerrichtlijn bepaalt het volgende:

“(…)”

In het arrest B.Z. t. Westerwaldkreis van 3 juni 2021 (C-546/19) heeft het Hof van Justitie in de punten 51 en 52 bevestigd dat ingevolge artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115 het terugkeerbesluit gepaard gaat met een

inreisverbod indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In feite omvat de tweede aangehaalde situatie eveneens de eerste situatie aangezien er in elk geval niet aan de terugkeerverplichting kan zijn voldaan wanneer er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Bijgevolg dient die bepaling zo geïnterpreteerd te worden dat een terugkeerbesluit gepaard moet gaan met een inreisverbod wanneer niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Daargelaten de vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten onwettig is wegens een gebrek aan een actuele terugkeerverplichting, is verzoeker van oordeel dat een inreisverbod onmogelijk gepaard kan gaan met een terugkeerbesluit dat nog geen terugkeerverplichting oplegt.

Om die reden schendt verwerende partij de hierboven aangehaalde bepalingen.

Derde onderdeel

De bestreden beslissing wordt door verwerende partij gefundeerd op artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt: “(…)”

Dit artikel is een omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn: “(…)”

In de bestreden beslissing zelf geeft verwerende partij aan dat er slechts sprake kan zijn van een ernstige bedreiging is voor de openbare orde wanneer er een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde/nationale veiligheid.

Verder verduidelijkt het Hof van Justitie in een arrest van 13 september 2016 (C-304/14) dat de beoordeling of iemand een gevaar vormt voor de openbare orde niet louter gebaseerd kan zijn op het strafblad van de betrokkene, maar dat alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval in rekening gebracht moeten worden. Daarbij horen volgens het Hof ook volgende elementen: het gedrag van de betrokkene, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied van de betrokken lidstaat, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar van de betrokkene voor de samenleving, de leeftijd van het betrokken kind en diens gezondheidstoestand alsmede diens economische en gezinssituatie. Tot slot moet rekening gehouden worden met het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten van de betrokkene:

“40 In deze context moet worden vastgesteld dat het uitzettingsbesluit is gebaseerd op het bestaan van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, gelet op de strafbare feiten die zijn gepleegd door de derdelander die als enige zorg draagt voor kinderen die Unieburgers zijn, zodat een dergelijk besluit in overeenstemming zou kunnen zijn met het Unierecht.

41 Evenwel mag deze gevolgtrekking niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de betrokkene, worden gemaakt. Zij kan in voorkomend geval enkel voortkomen uit een concrete beoordeling door de nationale rechter van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten, waarvan het Hof de eerbiediging verzekert.

42 Bij deze beoordeling moet aldus met name rekening worden gehouden met het gedrag van de betrokkene, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied van de betrokken lidstaat, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar van de betrokkene voor de samenleving, de leeftijd van het betrokken kind en diens gezondheidstoestand alsmede diens economische en gezinssituatie.”

In casu heeft verwerende partij niet of op onvoldoende of onzorgvuldige wijze rekening gehouden met alle relevante en actuele elementen.

Verwerende partij verwijst naar een aantal veroordelingen van verzoeker:

1. Een veroordeling tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar uit hoofde van opzettelijke slagen en verwonden tegen zijn echtgenote.
2. Een veroordeling tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar uit hoofde van te hebben ingevoerd, uitgevoerd, en vervoerd van middelen met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.
3. Een aantal veroordelingen door de politierechtbank omwille van verkeersovertredingen.

Verwerende partij toont echter niet aan dat er in hoofde van verzoeker op dit moment nog steeds sprake is van een “actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde.”

Wat betreft de gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar uit hoofde van opzettelijke slagen en verwonden tegen zijn echtgenote, moet opgemerkt worden dat er sinds deze veroordeling een aantal belangrijke evoluties zijn gebeurd die het zeer aannemelijk maken dat verzoeker dergelijke feiten niet meer zal plegen in de toekomst.

Ten eerste gaat het om feiten gepleegd op 4 augustus 2013, meer dan 10 jaar geleden. Sindsdien hebben er zich geen gelijkaardige feiten meer voorgedaan.

Ten tweede stelt het vonnis van de SURB van 20 september 2019 dat de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote is hersteld sinds 2015, dat zowel verzoeker als zijn echtgenote hebben verklaard dat het om een uit de hand gelopen discussie ging waarbij er duw- en trekwerk was, dan het een eenmalig feit was, dat verzoeker sinds dan terug bij zijn gezin woont, dat hij er zijn penitentiaire verlopen doorbracht.

De psychosociale dienst (PSD) van de gevangenis was van mening dat verzoeker in therapie zou gaan waarbij hij zowel het verloop van zijn relatie als de onderlinge relatie met zijn kinderen bespreekbaar kon stellen. In september 2019 werd deze therapie opgestart en ook verzoekers echtgenote nam eraan deel.

Het vonnis van de SURB van 19 februari 2021 stelt dat “de relatietherapie met [verzoekers] vrouw een positief verloop kent en dat er momenteel een constructieve dynamiek is tussen [verzoeker en [zijn] vrouw waar zaken terug besproken kunnen worden. De therapeut acht een verplichting tot relatietherapie niet meer nodig en is van mening dat de begeleiding stilaan kan afgebouwd worden.” Verzoeker gaf aan dat hij veel aan de gesprekken had en dat hij deze op vrijwillige basis zou willen verderzetten.

Sinds de feiten hebben verzoeker en zijn echtgenote ook een derde kind gekregen.

Ten derde verklaarde zijn echtgenote in het kader van het hoorrecht ook dat zij ondertussen 20 jaar gehuwd zijn, dat zij zoals elk huwelijk goede en slechte dagen hebben gehad, dat ze beiden geleerd hebben uit hun fouten, en dat ze het negatieve hoofdstuk uit hun leven hebben afgesloten.

Al bovenstaande elementen maken dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker in de toekomst nog gelijkaardige feiten zou begaan waardoor er hieromtrent geen sprake kan zijn van een “actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde.”

Verwerende partij stelt ook nergens in de bestreden beslissing dat er een risico is dat verzoeker in de toekomst nog gelijkaardige feiten zou plegen.

Ook wat betreft de gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar uit hoofde van opzettelijke slagen en verwonden tegen zijn echtgenote, moet opgemerkt worden dat er sinds deze veroordeling een aantal belangrijke evoluties zijn gebeurd die maken dat verzoeker ook niet om deze reden een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Ten eerste gaat het om feiten waar verzoeker erg veel spijt van heeft en die gebeurd zijn tussen 1 augustus 2016 en 6 mei 2017, meer dan 6 jaar geleden.

Ten tweede werd verzoeker 9 maanden na zijn veroordeling op 17 januari 2019 onder elektronisch toezicht geplaatst. Op 25 februari 2021, 2 jaar na zijn veroordeling, werd verzoeker in voorwaardelijke vrijheid gesteld. De plaatsing onder elektronisch toezicht werd immers gunstig geëvalueerd door de SURB.

Sindsdien beging verzoeker geen enkele fout meer.

Op 3 december 2021 werd verzoeker opnieuw onder elektronisch toezicht geplaatst omwille van het feit dat zijn verblijfsrecht werd ingetrokken waardoor hij niet meer kon werken en aan de voorwaarden van de voorwaardelijke vrijstelling kon voldoen.

Het feit dat verzoeker voorlopig in vrijheid werd gesteld, toont aan dat hij geen actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde.

De voorwaardelijke invrijheidstelling is namelijk aan strikte voorwaarden onderworpen.

Artikel 25 van de Wet Externe Rechtspositie bepaalt het volgende “(…).”

Artikel 47, §1 Wet Externe Rechtspositie bepaalt het volgende: “(…).”

Artikel 48 Wet Externe Rechtspositie bepaalt het volgende: “(…).”

Vooraleer er een voorwaardelijke invrijheidstelling kan toegekend worden, moet de SURB er zich van vergewissen dat er in hoofde van de veroordeelde vooruitzichten zijn op sociale reclassering, er geen risico bestaat op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten, dat er geen risico bestaat dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen, dat de veroordeelde een passende houding aanneemt ten aanzien van de slachtoffers van de misdrijven die tot zijn veroordeling hebben geleid, en dat de veroordeelde inspanningen doet om de burgerlijke partij te vergoeden.

Toen verzoeker in februari 2021 voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld, was er volgens de strafuitvoeringsrechtbank aldus geen risico dat verzoeker nieuwe ernstige feiten zou plegen, geen risico dat hij zijn echtgenote opnieuw zou slaan of verwonden, dat hij zich een passende houding had aangenomen ten aanzien van de slachtoffer van zijn misdrijven, i.e. schuldinzicht hebben en spijt betuigen voor de mogelijke maatschappelijke schade die hij door zijn deelname aan druggerelateerde activiteiten heeft veroorzaakt.

De enige reden dat verzoeker vervolgens terug onder elektronisch toezicht werd geplaatst was omdat hij door de intrekking van zijn verblijf niet meer kon werken en aldus niet meer kon voldaan aan de voorwaarden van zijn invrijheidstelling. Deze plaatsing onder elektronisch toezicht was bijgevolg niet rechtsreeks te wijten aan het gedrag van verzoeker.

De SURB was in 2021 aldus van oordeel dat verzoeker geen risico voor de samenleving vormde.

Verzoeker kan bijgevolg niet inzien hoe verwerende partij, met minder kennis over de toepasselijke regelgeving en minder kennis van verzoekers strafdossier, tot de conclusie kan komen dat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van een “actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde.”

Dit vormt een schending van zowel toepasselijke wettelijke bepalingen als de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

Verwerende partij motiveert dat er in hoofde van verzoeker nog steeds een risico zou zijn op recidive omdat de transporten van verboden middelen voortkwamen uit financiële problemen. Het is volgens verwerende partij niet uitgesloten dat verzoeker opnieuw op eenzelfde wijze zal reageren wanneer hij opnieuw in financiële problemen terecht zou komen, ook omdat verzoeker nog openstaande schulden heeft.

Deze veronderstelling van verwerende partij is tegenstrijdig met hetgeen de (meer gespecialiseerde) strafuitvoeringsrechtbank oordeelde. Verwerende partij had daarom minstens moeten motiveren waarom zij

het niet eens is met de beoordeling van de SURB. Dat verwerende partij heeft nagelaten dit te doen is een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust.

Bovendien gaat verwerende partij voorbij aan het feit dat verzoeker zijn schulden volgens een afbetalingsplan op correcte en transparante wijze aan het afbetalen is en dat hij momenteel een stabiele familiale en werkomgeving heeft. Verzoekers raadsman liet in het kader van het hoorrecht ook weten dat verzoeker werkt en dat zijn werkgever en klanten zijn erg tevreden van hem dat hij zich ook inzet voor de maatschappij, dat hij aan vrijwilligerswerk doet, dat hij een steunpilaar voor zijn gezin en voor zijn schoonzus is. Dit alles werd gestaafd met stukken. Er werden ook verklaringen van verzoeker zelf en van zijn echtgenote gevoegd waaruit blijkt dat hij effectief geleerd heeft uit zijn fouten in het verleden, tot inzicht is gekomen, en aan een andere toekomst wil werken voor zichzelf en voor zijn kinderen. Deze elementen maken het minstens zeer aannemelijk dat verzoeker zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan misdrijven.

In dit verband kan ook verwezen naar een arrest van Uw Raad van 18 juli 2023 (RvV 292 150) waarin in een erg gelijkaardige situatie wordt gesteld dat de beoordeling van de SURB niet zonder belang is:

“Om een actueel gevaar aan te tonen volstaat het niet te verwijzen naar de eerdere veroordelingen. De verzoekende partij heeft sinds de feiten waarvoor zij werd veroordeeld geen feite meer gepleegd en dit sedert 2011. Er zijn inmiddels ruim 10 jaar verstreken. Uiteraard was de verzoekende partij gedurende een hele tijd opgesloten, maar sedert 2019 werd zij vrijgelaten onder elektronisch toezicht. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt is het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank het gevaar op recidive laag inschat niet zonder belang. De strafuitvoeringsrechtbank motiveert duidelijk waarom dit gevaar als laag ingeschat wordt. De verwerende partij gaat hier helemaal niet op in maar verwijst enkel naar de voorwaarden. Uit het bovenvermelde blijkt dat de verzoekende partij zich duidelijk houdt aan de voorwaarden.

[...]

Los van het feit dat de Raad van oordeel is dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze voorhoudt dat er op heden nog een actueel gevaar uitgaat van de verzoekende partij, dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij zich op een foutieve feitenvinding baseert om vast te stellen dat de verzoekende partij nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de maatschappij. De beslissing is onzorgvuldig tot stand gekomen.” (RvV 292 150)

Wat betreft de veroordelingen omwille van verkeersovertredingen die verzoeker beging, dient opgemerkt te worden dat verwerende partij nergens argumenteert waarom deze veroordelingen in het verleden aantonen dat hij deze in toekomst onder gewijzigde omstandigheden opnieuw zal begaan, en dat het om overtreding gaat (geen wanbedrijven of misdaden) die de wet categoriseert als minst ernstige misdrijven.

Voor zover al zou aangetoond zijn dat verzoeker nog steeds een actueel gevaar vormt voor de samenleving omwille van deze overtredingen, quod non, toont verwerende partij in elk geval niet aan dat verzoeker hierdoor een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verwerende partij komt aldus te snel tot de conclusie dat verzoeker nog steeds een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde en schendt hierdoor de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, en artikel 11 lid 2 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet.

Derde onderdeel

Verzoekers raadsman gaf in het kader van het hoorrecht aan verwerende partij mee dat verzoekers jongste zoon (8 jaar) lijdt aan een autisme spectrumstoornis (ASS) en om die reden erg gehecht is aan, en daarom ook sterk afhankelijk is van verzoeker.

Wanneer verzoeker het Belgisch grondgebied moet verlaten en moet terugkeren naar zijn land van herkomst en bovendien voor 10 jaar niet kan terugkeren naar België, zal zijn zoon, die de Belgische nationaliteit heeft en dus EU-burger is, eveneens het land moeten verlaten omwille van die sterke afhankelijkheid.

Artikel 20 VWEU bepaalt het volgende: “(...).”

Het is vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat familieleden van ‘statische’ EU-burger een afgeleid verblijfsrecht kunnen genieten op grond van artikel 20 VWEU wanneer door de weigering om een dergelijk recht toe te kennen aan het familielid de EU-burger feitelijk gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan zijn status van Unieburger verbonden rechten zou worden onzegd. (Zie onder andere HvJ 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 42; HvJ 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Echtgenoot van een burger van de Unie), C-836/18, EU:C:2020:119, punt 37)

In een arrest van 27 april 2023 oordeelde het Hof van Justitie (C-528/21) dat artikel 20 VWEU ook in rekening gebracht moet worden wanneer er een inreisverbod wordt opgelegd. Het Hof stelt dat de nationale autoriteiten, vooraleer ze een inreisverbod opleggen, eerst moeten nagaan of er tussen die derdelands familielid en de EU-burger een afhankelijkheidsverhouding bestaat dat wanneer het inreisverbod opgelegd wordt aan het familielid, de EU-burger feitelijk gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten:

“60 In de tweede plaats kan het opleggen van een inreisverbod voor het grondgebied van de Unie aan een onderdaan van een derde land die een familielid van een burger van de Unie is, net als de weigering of het verlies van een verblijfsrecht op het grondgebied van een lidstaat, tot gevolg hebben dat deze burger het

effectieve genot van de belangrijkste aan zijn status verbonden rechten wordt ontzegd wanneer er tussen deze personen een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat dit inreisverbod ertoe zou leiden dat voornoemde burger feitelijk gedwongen is de betrokken derdelander aan wie het voornoemde verbod is opgelegd te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie naar analogie arrest van 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 32).

61 In casu genieten zowel het minderjarige kind van M.D. als de moeder van het kind als burgers van de Unie de in artikel 20 VWEU neergelegde rechten. Bijgevolg kan niet a priori worden uitgesloten dat het aan M.D. opgelegde inreis- en verblijfsverbod ertoe leidt dat deze burgers van de Unie feitelijk het effectieve genot van de belangrijkste aan hun status van Unieburger verbonden rechten wordt ontzegd. Dat zou het geval zijn indien er voor de toepassing van artikel 20 VWEU, zoals dat door het Hof is uitgelegd, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen M.D. en zijn minderjarige kind of zijn partner, dat dit kind of deze partner feitelijk gedwongen is ook het grondgebied van de Unie te verlaten [zie onder meer arresten van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punten 65 en 71-75, en 5 mei 2022, Subdelegación del Gobierno en Toledo (Verblijfsrecht van een gezinslid – Onvoldoende bestaansmiddelen), C-451/19 en C-532/19, EU:C:2022:354, punten 56 en 64-69].

[...]

65 Uit de voorgaande overwegingen volgt dat een lidstaat geen inreisverbod voor het grondgebied van de Unie mag opleggen aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die onderdaan van deze lidstaat is en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, zonder eerst na te gaan of er tussen die derdelander en dit familielid een afhankelijkheidsverhouding bestaat zoals omschreven in punt 61 van het onderhavige arrest. De bevoegde nationale autoriteiten dienen daarentegen op basis van onder meer de gegevens die de betrokken derdelander en Unieburger vrijelijk moeten kunnen overleggen, en door in voorkomend geval de nodige onderzoeken te verrichten, na te gaan of er tussen deze twee personen een dergelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat [zie in die zin arrest van 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Echtgenoot van een burger van de Unie), C-836/18, EU:C:2020:119, punt 53].

Lidstaten moeten aldus ook bij het opleggen van een inreisverbod, op basis van onder meer de gegevens die de betrokken derdelander en Unieburger hebben voorgelegd, nagaan of er sprake is van een afhankelijkheidsband tussen de statische EU-burger en diens familielid die ertoe zou leiden dat de EU-burger het grondgebied van de EU zou moeten verlaten.

In casu liet verzoekers raadsman in het kader van het hoorrecht op 22 juni 2023 aan verwerende partij weten dat verzoekers jongste zoon aan ASS lijdt en dat hij hierdoor sterk afhankelijk is van zijn vader: “N.a.v. de brief tot horen die werd bezorgd aan mijn cliënt, de heer . A. (...), kan u een ingevuld formulier hoorrecht terugvinden, evenals stukken waaruit zijn gezins- en privéleven blijkt, waaruit de sterke afhankelijkheid van zijn zoon M. (...) van zijn vader blijkt, [...]”.

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing ook niet dat verzoekers raadsman deze informatie aanbracht. (stuk 1, p. 3-4)

Verwerende partij was aldus op de hoogte van M. (...)s de sterke afhankelijkheid van verzoeker, en had om die reden moeten nagaan of de afhankelijkheidsband van die aard was dat M. (...), die de Belgische nationaliteit heeft en daarom EU-burger is, feitelijk gedwongen zou zijn om net als zijn vader het grondgebied te verlaten en voor lange tijd niet over de mogelijkheid om terug te keren.

Verwerende partij laat echter volledig na om deze afhankelijkheidsband verder te onderzoeken in het licht van artikel 20 VWEU.

Sterker nog, verwerende partij lijkt er in de bestreden beslissing zelf vanuit te gaan dat verzoekers vrouw en kinderen hun gezinsleven moeten verderzetten in Turkije:

“Ondanks het feit dat zij daartoe niet gedwongen kunnen worden, zou zijn echtgenote ervoor kunnen kiezen om zich samen met zijn kinderen te vestigen in een land waar hij de kans zou hebben het gezinsleven met haar en zijn kinderen verder te zetten. Er worden thans geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aangetoond die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België zou kunnen verderzetten. Zijn echtgenote en haar familie worden verondersteld nog banden te hebben met Turkije, aangezien zij en haar zussen, die in België geboren zijn, in Turkije gehuwd zijn met een Turkse man. Volgens het rijksregister verbleef zijn echtgenote bovendien tussen 04/05/2009 en 20/09/2011 meerdere maanden in Turkije om er haar moeder te verzorgen. Daarnaast heeft hij in zijn hoorrecht van 21.06.2023 verklaard dat zijn vader en broer nog in Turkije wonen, dus zijn gezin beschikt daar ook nog over een sociaal vangnet. Zijn kinderen zijn nog jong en vermits zij in een Belgisch-Turks gezin zijn opgegroeid, kan aangenomen worden dat zij enigszins vertrouwd zijn met de Turkse taal en gewoonten, zodat zij zich bij een eventuele verhuis naar Turkije of elders kunnen aanpassen. De contacten met familie en vrienden die zij in België hebben, kunnen ook op een andere manier onderhouden worden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.”

Verwerende partij vervolgt dan wel dat wanneer verzoekers vrouw en kinderen beslissen om in België te blijven, ze contact kunnen blijven houden “middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrij in en uit reizen, en middels de moderne communicatiemiddelen.

Nergens gaat verwerende partij echter in op de concrete afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn jongste zoon, die in toepassing van artikel 20 VWEU beoordeeld dient te worden. Dit vormt dan ook een

schending van dit artikel, alsmede van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht die op verzoeker rust.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2. De Raad wijst er betreffende het eerste onderdeel vooreerst op dat verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog dat samen met de *in casu* bestreden beslissing hem een bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2023 werd betekend, dat hij hiertegen een beroep indiende bij de Raad. Echter is zijn betoog dat een vernietiging van dit bevel een impact zal hebben op het bestreden inreisverbod, daar er geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering, dat ook uit artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet duidelijk de samenhang blijkt tussen de beslissing tot verwijdering en het inreisverbod en dat naar analogie het inreisverbod dan ook niet kan blijven bestaan wanneer het terugkeerbesluit dat aan de basis ligt van dit inreisverbod vernietigd wordt, dat uit voormelde bepaling volgt dat een inreisverbod niet kan bestaan zonder beslissing tot verwijdering, dat bij de vernietiging van deze laatste beslissing tot verwijdering, ook het inreisverbod dient vernietigd te worden, daar dit een schending van deze bepaling zou betekenen, niet dienstig nu bij arrest nr. 314 447 van 8 oktober 2024 het beroep tegen het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2023 door de Raad werd verworpen waardoor er dus van een nietigverklaring van het terugkeerbesluit geen sprake is.

Ter volledigheid wijst de Raad er ook op dat verzoeker zonder verzet vertrokken is naar Turkije op 23 maart 2024 en dat de advocaat van verzoeker, op de terechtzitting van 23 augustus 2024 gevraagd naar het belang van verzoeker bij de nietigverklaring van het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2023, antwoordde dat, gelet op het feit dat het bevel is uitgevoerd, er geen belang meer is, zoals blijkt uit arrest nr. 314 447 van 8 oktober 2024.

3.3. Waar verzoeker in een tweede onderdeel betoogt dat het bestreden inreisverbod steunt op de beslissing tot verwijdering van 11 december 2023, dat de bestreden beslissing echter niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat immers het bevel stelt dat het bevel wordt gegeven om het grondgebied van België te verlaten van zodra hij aan de gerechtelijke instanties heeft voldaan, dat de terugkeerverplichting dus ergens in de toekomst ligt op een niet precies nader bepaald moment, dat met andere woorden op het ogenblik van het afleveren van het inreisverbod er in zijn hoofde nog geen terugkeerverplichting bestaat, dat ingevolge de rechtspraak van het Hof van Justitie het terugkeerbesluit gepaard gaat met een inreisverbod indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend of indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, dat in feite de tweede situatie de eerste omvat daar in elk geval niet aan de terugkeerverplichting kan zijn voldaan wanneer er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend, dat bijgevolg een terugkeerbesluit dus gepaard moet gaan met een inreisverbod wanneer niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, dat daargelaten de vraag of het bevel onwettig is wegens gebrek aan actuele terugkeerverplichting, hij van oordeel is dat een inreisverbod onmogelijk gepaard kan gaan met een terugkeerbesluit dat nog geen terugkeerverplichting oplegt.

Verzoeker lijkt er aldus vanuit te gaan dat, los van de vraag naar de wettigheid van het bevel van 11 december 2023 op zich, er geen sprake is van een bevel om het grondgebied te verlaten/terugkeerbesluit waaraan een inreisverbod kan gekoppeld worden daar er op het moment van de bestreden beslissing in zijn hoofde geen beslissing voorligt waaruit een terugkeerverplichting blijkt.

De Raad kan enkel vaststellen dat wel degelijk een terugkeerbesluit voorligt waaruit een terugkeerverplichting blijkt, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2023. Hierin wordt uitdrukkelijk gemotiveerd *“Het bevel om het grondgebied te verlaten treedt in werking van zodra betrokkene voor de gerechtelijke instanties voldaan heeft.”* Het feit dat de verplichting tot terugkeer in de toekomst ligt op een niet nader bepaalde datum, doet geen afbreuk aan de opgelegde verplichting terug te keren op het moment zoals, niettegenstaande het geen exacte datum betreft, duidelijk omschreven wordt in de bestreden beslissing.

Bovendien werd het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2023 genomen op grond van artikel 44*bis* van de Vreemdelingenwet en de *in casu* bestreden beslissing op grond van artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet.

Artikel 44*bis*, §1-§3 luidt als volgt:

“§ 1.

Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinqüies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.”

Artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet vormt mede een omzetting van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Gelet op het feit dat verzoeker een familielid van een burger van de Unie is en dat ten aanzien van hem een inreisverbod wordt genomen op grond van artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet, kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar de Terugkeerrichtlijn en de desbetreffende rechtspraak van het Hof van Justitie.

3.4. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoeker genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat hij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Zo wordt immers in de bestreden beslissing aangegeven waarom verzoeker een inreisverbod ontvangt, met name omdat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verweerder wijst ter zake op de toepassing van artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet. Voorts wordt gemotiveerd waarom geoordeeld wordt dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, waarbij wordt gewezen op verschillende strafrechtelijke veroordelingen die verzoeker opliep, naar de gepleegde feiten en de rol van verzoeker alsook naar de aard en de ernst van de feiten waaraan hij zich schuldig maakte, de strafmaat en de maatschappelijke impact van de door hem gepleegde feiten. Ook wordt het risico op recidive beoordeeld aan de hand van de gegevens van het dossier. Verweerder motiveert dat doorheen de door verzoeker gepleegde feiten een leven zonder verantwoordelijkheidszin doorschemert, dat hij duidelijk lak heeft aan regels die gericht zijn op het veilig samenleven en functioneren in de maatschappij, dat het herhaaldelijk overtreden van de Belgische rechtsregels allerminst blijk geeft van schuldinzicht, noch van zijn wil tot integratie in de Belgische samenleving. Ook wordt gesteld dat omwille van de bijzondere ernst van de internationale drugtrafiek, het persoonlijk gedrag van verzoeker en het risico op recidive bij financiële problemen bij beslissing van 1 juni 2021 een einde werd gesteld aan het verblijf van verzoeker rekening houdend met alle

bewijzen die hij in het kader van een socio-economisch onderzoek had voorgelegd en dat zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad op 25 oktober 2021. Er wordt voorts gemotiveerd dat verzoeker het recht heeft gehoord te worden en dat hij via zijn advocaat op 21 juni 2023 een ingevulde vragenlijst aan verweerder bezorgde waarbij hij eveneens stavingstukken voegt. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd omtrent de door verzoeker afgelegde verklaringen en zijn voorgelegde stavingstukken, onder meer in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EHRM. Concluderend wordt gesteld dat gezien uit de maatschappelijke impact en de ernst van de gepleegde feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen, dat verzoeker niet getwijfeld heeft de openbare orde zeer ernstig te verstoren, dat gelet op alle elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van verzoeker en het feit dat hij een actuele en werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, een inreisverbod van 10 jaar proportioneel is. Er wordt nog verduidelijkt dat bij het bepalen van de termijn rekening werd gehouden met zijn Belgische partner en zijn minderjarige kinderen in België en gesteld dat verzoeker dient te beseffen dat hem gezien de ernst van de feiten een langer inreisverbod had kunnen worden opgelegd.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van 10 jaar en dit proportioneel wordt geacht, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.5. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheids-beginsel leggen de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheids-beginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel wordt verder onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling.

Artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder verzoeker een inreisverbod voor de duur van 10 jaar oplegt omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

3.7. Vermits verzoeker een Unieburger is, wiens inreis- en verblijfsrecht wordt beperkt om redenen van openbare orde, past het om de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze te bekijken. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). Dit alles houdt onder meer in dat gedragingen die kunnen worden gecatalogeerd onder “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, zeker vallen onder de categorie van “gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid”.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een inreisverbod omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip ‘openbare orde’ valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip ‘nationale veiligheid’ kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” kan vallen als onder het begrip “dwingende redenen van openbare veiligheid” (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

3.8. *In casu* heeft verweerder op grond van volgende overwegingen geoordeeld dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen:

“Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid:

Op 04.11.2015 werd hij door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen, tegen zijn echtgenote of samenlevende persoon en met wie hij een

duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (feit gepleegd op 04 augustus 2013). Naar aanleiding van een woordenwisseling over geldzaken heeft hij zijn zelfbeheersing verloren en heeft hij zijn echtgenote bij de keel gegrepen en haar op haar been geslagen. De letsels die zijn echtgenote daarbij opliep, werden visueel vastgesteld door de verbalisanten en fotografisch weergegeven in het Strafdossier. De rechter van Tongeren stelde in zijn vonnis van 04.11.2015 : "Beklaagde K. (...) heeft door zijn handelwijze blijk gegeven van een agressieve ingesteldheid en een misprijzen voor andermans lichamelijke en geestelijke integriteit, dan nog wel van zijn echtgenote"(...) Beklaagde stelt dat hij zou hebben ingezien dat zijn reactie verkeerd was, maar dat intussen de rust in het gezin zou zijn weergekeerd...". Betrokkene verzocht om het voordeel van de probatie-opschorting toe te kennen, doch de rechtbank vond dit een onvoldoende en ongepaste reactie naar de persoon van betrokkene en veroordeelde hem tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar en een geldboete van 600 euro. Onder de hem opgelegde probatievoorwaarden diende hij onder meer een cursus agressiebeheersing of een gelijkwaardige vorming te volgen in overleg met en onder toezicht van de justitie-assistent en diende hij zich te onthouden van het plegen van strafbare feiten.

Het verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld verplicht staten "vrouwen te beschermen tegen alle vormen van geweld en geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te voorkomen, te vervolgen en uit te bannen." Partnergeweld heeft ingrijpende gevolgen op het fysiek, psychisch, sociale en emotionele welzijn van de slachtoffers. Gezien dit maatschappelijk ontoelaatbaar is, is de aanpak van (seksueel en) intra-familiaal geweld en de bescherming van de slachtoffers dan ook een prioriteit in de Beleidsverklaring Binnenlandse Zaken en Politie 2021-2024 van Minister Annelies Verlinden.

Zijn probatie-uitstel werd bij vonnis van de Correctionele rechtbank van 09.04.2018 ingetrokken op advies van de Probatiecommissie dd. 27.04.2017 omdat hij de opgelegde voorwaarden niet had nageleefd. (Op 04.04.2017 werd betrokkene betrap op drugsbezit - zie infra).

Op 09.05.2017 werd hij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen als dader of mededader voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevorming.

Op 17.01.2019 werd hij door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar uit hoofde van te hebben ingevoerd, uitgevoerd en vervoerd van middelen met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk invoer van niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne en uitvoer van niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne met bestemming Duitsland. Oostenrijk, Frankrijk en Hongarije (2 feiten); middelen te hebben verkocht, te koop aangeboden, afgeleverd of geleverd met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne (2 feiten); middelen in bezit te hebben gehad, te hebben aangekocht, vervoerd met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne; terwijl hij wist dat zijn deelneming bijdroeg tot de oogmerken van de criminele organisatie, te hebben deelgenomen aan het nemen van welke beslissing dan ook in het raam van de activiteiten van een criminele organisatie. zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurt in de tijd, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden en wanbedrijven die strafbaar zijn met gevangenisstraf van drie jaar of een zwaardere straf, om direct of indirect vermogensvoordelen te verkrijgen, en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend elk ander rechtmatig oogmerk nastreeft. Het betreft feiten bewezen tussen 1 augustus 2016 en 6 mei 2017. Op de zitting ontkende betrokkene met klem zich ingelaten te hebben met heroïne.

We citeren uit het vonnis: "Tijdens zijn verhoren van 4 januari 2017 en 13 juni 2017 duidde T.N. "A. (...)" aan als drugskoerier van eerste beklaagde. De drugskoerier "A. (...)" werd in het Oostenrijks dossier door de speurders geïdentificeerd als zesde beklaagde (betrokkene), ook gekend onder de bijnaam "At. (...)". Tijdens zijn verhoor van 24 augustus 2017 werd zesde beklaagde ook door tweede beklaagde aangeduid als koerier van eerste beklaagde. Volgens tweede beklaagde werd zesde beklaagde om medewerking verzocht op het ogenblik dat T.N. in de Problemen kwam. Op instructie van eerste beklaagde en met het doel drugs te smokkelen kocht zesde beklaagde oorspronkelijk het voertuig Hyundai aan. (...) T.N. specificeerde dat "A. (...)" - net zoals hijzelf en tweede beklaagde - drugs ging ophalen in Rotterdam of Antwerpen waarbij de drugs, die werd opgehaald in Rotterdam heroïne betrof en deze in Antwerpen cocaïne. De smokkelritten gingen richting Duitsland, Frankrijk en Oostenrijk. Zesde beklaagde werd steeds vergezeld van zijn vriendin, een Turkse, die in Keulen woonde en perfect Duits sprak (...). Bovendien werden de koeriers niet alleen ingeschakeld om drugs te smokkelen, doch ook om geld te smokkelen bestemd om cocaïne - en heroïne deals te financieren. Tijdens zijn verhoren van 9 en 18 mei 2017 bij de onderzoeksrechter gaf zesde beklaagde (betrokkene) overigens toe in opdracht van eerste beklaagde geld te hebben opgehaald of eerste en tweede beklaagde naar afspraken te hebben gebracht in Duitsland, Oostenrijk en Hongarije. Zesde beklaagde maakte hiervoor gebruik van het voertuig VW Passat waarvan hij erkende te weten dat er zich een verborgen ruimte in bevond. Hij besliste om te stoppen met rijden voor eerste beklaagde nadat T.N. werd aangehouden. Tenslotte bevestigde hij (betrokkene) te weten dat 'deze mensen' - hiermee doelend op eerste, tweede, vijfde en achtste beklaagde - zich met drugs bezig hielden alleen niet in welke mate. Het voertuig Hyundai werd

door hem ingeklaard. Dit voertuig werd gekocht omdat het voertuig VW Passat te oud werd en de verborgen ruimte te klein was (...)

Op grond van de verklaringen van T.N. samen gelezen met de verklaringen van tweede en zesde beklaagde (betrokkene) en de resultaten van de observaties en taps, staat het vast dat zesde beklaagde zowel een drugs (heroïne en cocaïne) - als geldkoerier (om cocaïne en heroïne te financieren) was van eerste beklaagde en dat hij dus rechtstreeks meewerkte aan de druggerelateerde feiten die hem ten laste worden gelegd(...)

De rechtbank nam op basis van het Strafdossier aan dat betrokkene minstens 64 smokkelritten heeft uitgevoerd tegen betaling van 500 euro per rit.

Specifiek wat betreft zijn weerhouden deelname aan de beslissingen van de criminele organisatie verwijst de rechtbank naar de volgende elementen:

- de vertrouwensrelatie met eerste beklaagde (bendeleider), hij werd toevertrouwd met geldtransporten; - de vaststelling dat hij prospectie deed naar smokkelvoertuigen en er eentje liet inklaan;

- de vaststelling dat hij ten voordele van tweede beklaagde zorgde voor een fictieve tewerkstelling opdat deze onder de radar zou blijven van overheidsinstanties.(..)

Daarnaast werd betrokkene ook schuldig bevonden aan het dealen van cocaïne voor eigen rekening, cocaïne die hij zelf aankocht bij eerste beklaagde. In zijn verhoren van 18 mei en 26 September 2017 had hij verklaard , vanaf april 2016 om de twee weken 100 à 150 gram cocaïne af te nemen van eerste beklaagde. We citeren opnieuw uit het vonnis: "Zesde beklaagde werd op 4 april 2017 gecontroleerd te Genk in zijn voertuig VW Polo. Zesde beklaagde was zenuwachtig, er hing een lichte cannabisgeur in de wagen. Er volgde een gerechtelijke fouille. Bij zesde beklaagde werd een ijzeren doosje gevonden ter hoogte van de genitale zone. Het betrof een Frisk doosje met daarin verschalende bolletjes wit poeder. Zesde beklaagde gaf aan dat het cocaïne betrof. Achter de passagiersstoel werd een GSM-toestel Nokia aangetroffen, dat werd uitgelezen en waarin druggerelateerde berichten werden aangetroffen die wezen op drugshandel (gericht aan "A. (...)"). Er volgde een huiszoeking bij zesde beklaagde. In de garage werd verpakkingsmateriaal aangetroffen zoals gebruikt bij de aangetroffen paxons cocaïne in het Frisk doosje. Passagier D. verklaarde dat hij zesde beklaagde had gecontacteerd om aan cocaïne te geraken. In het drugsmilieu was geweten dat je bij zesde beklaagde goede cocaïne kon krijgen. Er werden afnemers geïdentificeerd en verhoord waaruit bleek dat zesde beklaagde reeds vanaf januari 2016 dealde (afnemer S.J.)." Gelet op het ontbreken van precieze gegevens m.b.t. de afgenomen hoeveelheden cocaïne bij eerste beklaagde voor de verkoop voor zijn eigen rekening. aanvaardde de rechtbank de door betrokkene gemaakte schatting van 2 kilogram. Het vermogensvoordeel dat in zijn hoofdte verbeurd werd verklaard, bedraagt in totaal 86.000 euro (2 kilo x 27.000 euro = 54.000 euro + 64 transporten x 500 euro = 32.000 euro).

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen Personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa. C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Voor de SURB Antwerpen verklaarde betrokkene dat hij in de Problemen kwam toen hij als zelfstandige in onderaanneming werkte. Omdat de sector waarin hij werkte instortte, werd hetgeen hij factureerde aan zijn opdrachtgevers niet meer vergoed. Hij stelde dat hij via de drugtransporten en het dealen enkel de bedoeling had om uit de financiële Problemen te geraken en er dan mee te stoppen. Hij haalde aan dat het zeker niet

de bedoeling was om een luxeleven te leiden. Als drugshandel zijn antwoord is op zijn financiële Problemen, kan het risico op récidivé niet worden uitgesloten. De SURB haalt in haar vonnis dd. 20/09/2019 aan dat betrokkene nog heel wat schulden heeft ten gevolge van het faillissement van zijn eenmanszaak en van zijn veroordelingen. Er werden reeds een aantal afbetalingsplannen bekomen en de betalingen werden opgestart. Hij diende hierover in elk geval voldoende transparant te zijn ten aanzien van de justitie-assistent. Uit het vonnis van de SURB dd. 19/02/2021 blijkt dat hij een overzicht van zijn schulden uit het verleden heeft bezorgd aan de justitie-assistent en dat hij momenteel afbetaalt aan de FOD Financiën.

Verder werd betrokkene tussen 27/04/2006 en 13/12/2018 maar liefst 10 keer veroordeeld door de politierechtbank tot geldboetes van 25 tot 400 euro en zijn rijbewijs werd 5 keer ingetrokken wegens inbreuken op het verkeer (4 feiten), intoxicatie aan het stuur (2 feiten), rijden door het rood licht (2 feiten), overdreven of onaangepaste snelheid (2 feiten), het negeren van een bevel van een bevoegd agent (1 feit), het niet naleven van de voorrangsregels en uitvoeren van gevaarlijke manoeuvres (1 feit), het gebruik van een draagbare telefoon en het niet-dragen van de veiligheidsgordel (1 feit), een overladen voertuig en het niet dragen van een rijbewijs (1 feit) en inbreuken op de technische eisen voertuigen (2 feiten). De Wegcode bevat alle Belgische regels inzake verkeersveiligheid, er zijn 4 graden van overtredingen, de vierde graad betreft de zwaarste overtredingen en zijn automatisch het voorwerp van een dagvaarding voor de Politierechtbank. Hoewel deze veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet zijn eerste zorg lijkt te zijn geweest. Ze tonen ook zijn gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin hij leeft.

Tenslotte vermeldt het ANG nog opzettelijke vernielingen in 2009 (PV AN.92.F6/00001009), inbreuk op dierenwelzijn in 2015 (PV TG.63.L6/01610915) , inbreuken betreffende de sociale documenten en schriftvervalsing (PV TG.69.F1/00678017) en schending van de eer (PV TG 52.L6/00438317) in 2017 en verduistering of vernietiging in 2018 (PV TG.20.L6/00802918).

Doorheen de door hem gepleegde feiten schemert een leven zonder verantwoordelijkheidszin door. Hij heeft duidelijk lak aan regels, die gericht zijn op het veilig samenleven en functioneren in de maatschappij. Het herhaaldelijk overtreden van de Belgische rechtsregels geeft allerminst blijk van schuldinzicht, noch van zijn wil tot integratie in de Belgische samenleving.

Omwille van de bijzondere ernst van de internationale drugtrafiek, zijn persoonlijk gedrag en het risico op récidivé bij financiële Problemen werd bij beslissing van 01/06/2021 een einde gesteld aan zijn verblijf overeenkomstig artikel 44bis,§2 van de wet van 15/12/1980 rekening houdend met alle bewijzen die betrokkene in het kader van het voorafgaandelijk socio-economisch onderzoek had voorgelegd inzake zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie en sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Deze beslissing werd hem ter kennis gebracht per aangetekend schrijven van 03/06/2021. Het beroep tot nietigverklaring dat betrokkene op 06/07/2021 tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd verworpen bij arrest van 25/10/2021, zodat deze beslissing definitief is geworden.

(...)

Bovendien heeft betrokkene blijk gegeven zich zelfs tijdens zijn elektronisch toezicht niet aan de geldende regels te kunnen houden en bezondigde hij zich op 21/11/2020 alweer aan roekeloos rijgedrag. Op 27/05/2021 werd hij bij verstek veroordeeld door de Politierechtbank van Genk tot een geldboete van 1.200 euro en een rijverbod van 15 dagen wegens het besturen van een voertuig zonder rijbewijs, onaangepaste snelheid, het niet gebruiken van zijn richtingaanwijzers bij het uitvoeren van een zijdelingse verplaatsing of wijziging van richting, een bestuurder te hebben aangespoord of uitgedaagd overdreven snel te rijden en niet in staat te zijn geweest alle nodige rijbewegingen uit te voeren en/of niet voortdurend zijn voertuig goed in de hand te hebben gehad. Betrokkene vroeg in hoger beroep in eerste instantie de vrijspraak voor de 5 tenlasteleggingen en in ondergeschikte orde mildheid bij de strafmaat. Ter zitting van 03/11/2021 deed hij afstand van zijn grieven met betrekking tot de schuld aan alle tenlasteleggingen en beperkte hij zijn hoger beroep tot de strafmaat. De Correctionele rechtbank van Tongeren oordeelde in haar vonnis dd. 15/12/2021 dat "de bewezen verklaarde feiten ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn ". Ze bevestigde de opgelegde geldboetes in eerste aanleg en hervormde het rijverbod naar 1 maand. "Zijn verkeersgedrag is inderdaad onaangepast en geeft blijk van minachting voor de verkeersregels.(...) Voor zoveel als nodig merkt de rechtbank ten aanzien van het pleidooi van de raadsman van betrokkene op dat de beklaagde gezien zijn strafrechtelijk verleden niet meer in aanmerking komt voor de gunst van enig uitstel of probatie-uitstel

(...)

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van de gepleegde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen."

3.9. Vooreerst herhaalt de Raad dat artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van de Burgerschapsrichtlijn en dus niet van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt.

3.10. Uit de motieven van de bestreden beslissing zoals weergegeven onder punt 1.24. blijkt dat verweerder het gedrag van verzoeker, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar voor de samenleving, de leeftijd van de betrokken kinderen en diens gezondheidstoestand alsmede diens economische en gezinssituatie, het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten van verzoeker in overweging heeft genomen. Minstens toont verzoeker niet aan, zoals ook zal blijken uit wat volgt, met welke specifieke, relevante hem kenbare gegevens in het licht van voormelde elementen verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Verzoeker meent dat verweerder verwijst naar een aantal veroordelingen, dat hij echter niet aantoont dat er in zijn hoofde op dit moment nog steeds sprake is van een *“actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde.”* Met een dergelijk betoog gaat verzoeker voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt waarom er ‘nog steeds’ sprake is van een dergelijke dreiging, waarbij verwezen wordt naar, het weze herhaald, verschillende strafrechtelijke veroordelingen die verzoeker opliep, naar de gepleegde feiten en de rol van verzoeker alsook naar de aard en de ernst van de feiten waaraan hij zich schuldig maakte, de strafmaat en de maatschappelijke impact van de door hem gepleegde feiten. Ook wordt het risico op recidive beoordeeld waarbij erop wordt gewezen dat hij voor de SURB verklaarde dat hij via de drugstransporten en het dealen enkel de bedoeling had om uit de financiële problemen te geraken en er dan mee te stoppen, dat hij zeker niet de bedoeling had een luxelevens te leiden, dat als drugshandel zijn antwoord is op financiële problemen, het risico op recidive niet kan worden uitgesloten, dat hij nog heel wat schulden heeft en er een afbetalingsplan bekomen werd en hij heden ook afbetaalt, dat verder verzoeker tussen 27 april 2006 en 13 december 2018 maar liefst 10 keer veroordeeld werd door de politierechtbank, dat hoewel het niet om correctionele overtredingen gaat, het toch ernstige overtredingen zijn omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet de eerste zorg van verzoeker lijkt te zijn, dat dit ook een gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin hij leeft aantoont, dat het ANG ook nog opzettelijke vernielingen in 2009, inbreuk op dierenwelzijn in 2015, inbreuken betreffende de sociale documenten en schrieftervalsing en schending van de eer in 2017 en verduistering en vernietiging in 2018 vermeldt, waarna geconcludeerd wordt dat doorheen de door hem gepleegde feiten een leven zonder verantwoordelijkheidszin doorschemert en dat hij duidelijk lak heeft aan regels, die gericht zijn op het veilig samenleven en functioneren in de maatschappij, dat het herhaaldelijk overtreden van de Belgische rechtsregels allerminst blijk geeft van schuldinzicht, noch van een wil tot integratie in de Belgische samenleving.

Betreffende de gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar uit hoofde van slagen en verwondingen tegen zijn echtgenote stelt verzoeker dat er sinds deze veroordeling een aantal belangrijke evoluties zijn gebeurd die het zeer aannemelijk maken dat hij dergelijke feiten niet meer zal plegen in de toekomst, dat het gaat om feiten gepleegd op 4 augustus 2013, meer dan 10 jaar geleden, dat er zich sindsdien geen gelijkaardige feiten meer hebben voorgedaan, dat het vonnis van de SURB van 20 september 2019 stelt dat de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote is hersteld sinds 2015, dat zowel verzoeker als zijn echtgenote hebben verklaard dat het om een uit de hand gelopen discussie ging waarbij er duw- en trekwerk was, dat het een eenmalig feit was, dat verzoeker sinds dan terug bij zijn gezin woont, dat hij er zijn penitentiare verloven doorbracht, dat de psychosociale dienst van de gevangenis van mening was dat hij in therapie zou gaan waarbij hij zowel het verloop van zijn relatie als de onderlinge relatie met zijn kinderen bespreekbaar kon stellen, dat in september 2019 deze therapie werd opgestart en ook zijn echtgenote eraan deelnam, dat het vonnis van de SURB van 19 februari 2021 stelt dat *“de relatietherapie met [verzoekers] vrouw een positief verloop kent en dat er momenteel een constructieve dynamiek is tussen [verzoeker en [zijn] vrouw waar zaken terug besproken kunnen worden. De therapeut acht een verplichting tot relatietherapie niet meer nodig en is van mening dat de begeleiding stilaan kan afgebouwd worden.”*, dat verzoeker aangaf dat hij veel aan de gesprekken had en dat hij deze op vrijwillige basis zou willen verderzetten, dat hij en zijn echtgenote sinds de feiten ook een derde kind hebben gekregen, dat zijn echtgenote in het kader van het hoorrecht ook verklaarde dat zij ondertussen 20 jaar gehuwd zijn, dat zij zoals elk huwelijk goede en slechte dagen hebben gehad, dat ze beiden geleerd hebben uit hun fouten, en dat ze het negatieve hoofdstuk uit hun leven hebben afgesloten, dat al deze elementen het onwaarschijnlijk maken dat hij in de toekomst nog gelijkaardige feiten zou begaan waardoor er hieromtrent geen sprake kan zijn van een *“actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde.”*, dat verweerder ook nergens in de bestreden beslissing stelt dat er een risico is dat verzoeker in de toekomst nog gelijkaardige feiten zou plegen.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat verweerder met bepaalde relevante elementen geen rekening heeft gehouden. Alle elementen die verzoeker opsomt werden blijkens de motieven van de bestreden beslissing meegenomen in de beoordeling. Door louter deze elementen die reeds voorlagen en die verweerder betrokken heeft in zijn beoordeling te herhalen, weerlegt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet. En hoewel verzoeker meent dat het zeer aannemelijk is dat hij dergelijke feiten niet meer zal plegen in de toekomst en hij kan gevolgd worden dat verweerder ook nergens

in de bestreden beslissing stelt dat er een risico is dat verzoeker in de toekomst nog gelijkaardige feiten zou plegen, gaat hij er met dit betoog aan voorbij dat verweerder de veroordeling voor de feiten van 4 augustus 2013 enkel nog meeneemt in de overweging dat doorheen de door hem gepleegde feiten een leven zonder verantwoordelijkheidszin schemert en dat hij duidelijk lak heeft aan regels, die gericht zijn op het veilig samenleven en functioneren in de maatschappij, dat het herhaaldelijk overtreden van de Belgische rechtsregels allerminst blijkt geeft van schuldinzicht, noch van een wil tot integratie in de Belgische samenleving. Bij de kans op recidive wordt uitdrukkelijk verwezen naar de drugshandel als antwoord op de financiële problemen en meer in het algemeen, naar het feit dat doorheen de door hem gepleegde feiten een leven zonder verantwoordelijkheidszin doorschemert en dat hij duidelijk lak heeft aan regels, die gericht zijn op het veilig samenleven en functioneren in de maatschappij, dat het herhaaldelijk overtreden van de Belgische rechtsregels allerminst blijkt geeft van schuldinzicht, noch van een wil tot integratie in de Belgische samenleving, doch niet specifiek naar de kans op recidive inzake slagen en verwondingen tegen zijn echtgenote. De feiten van 4 augustus 2013 worden wel meegenomen in de beoordeling van de relatie en het gezinsleven van verzoeker. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat, omwille van het loutere feit dat het niet aannemelijk zou zijn dat hij dergelijke feiten in de toekomst nog zou plegen, verweerder op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze omtrent de relatie en het gezinsleven van verzoeker heeft geoordeeld dat hoewel verzoeker en zijn echtgenote verklaarden dat hun relatie sinds 2015 terug hersteld is, uit het vonnis van 17 januari 2019 blijkt dat verzoeker in 2016-2017 een verhouding had met een Turkse onderdane, dat hij toen hij op 8 mei 2017 werd aangehouden en opgesloten werd in de gevangenis, hij opnieuw gescheiden leefde van zijn gezin tot 26 september 2019, dat, hoewel er een positief verloop in de relatie is, het niet te ontkennen valt dat het gezin geleden heeft onder verzoekers gedrag, dat G. en A. amper 4 en 3 jaar oud waren toen de ouders een eerste keer uit elkaar waren, dat na slagen en verwondingen aan zijn partner, verzoeker apart woonde van zijn echtgenote en kinderen van 29 november 2013 tot 16 maart 2015, dat zijn jongste kind werd geboren in 2015, dat bij zijn detentie vanaf 9 mei 2017 hij opnieuw 2 jaar gescheiden van zijn gezin leefde, dat het duidelijk zijn echtgenote was die in hoofdzaak verantwoordelijk was voor de opvoeding van de kinderen, dat hij schromelijk heeft gefaald in zijn voorbeeldrol als vader voor zijn kinderen, dat hij door verschillende afwezigheden voor lange duur, zijn agressie jegens zijn vrouw en zijn activiteiten in het internationale drugsmilieu niet in staat was een warme, veilige en geborgen thuis te creëren voor zijn echtgenote en kinderen, die niet de nodige stabiliteit en rust hebben ervaren voor een zorgeloze ontwikkeling en dat evenmin de impact van regelmatige gevangenisbezoeken op het psychisch welzijn van de kinderen mag onderschat worden.

Verzoeker betoogt voorts *“Ook wat betreft de gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar uit hoofde van opzettelijke slagen en verwonden tegen zijn echtgenote, moet opgemerkt worden dat er sinds deze veroordeling een aantal belangrijke evoluties zijn gebeurd die maken dat verzoeker ook niet om deze reden een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.”* Uit wat volgt in zijn verzoekschrift blijkt dat hij doelt op de gevangenisstraf van 6 jaar naar aanleiding van de veroordeling van 17 januari 2019. Hieromtrent stelt hij immers dat het gaat om feiten waar hij erg veel spijt van heeft en die gebeurd zijn tussen 1 augustus 2016 en 6 mei 2017, meer dan 6 jaar geleden, dat hij 9 maanden na zijn veroordeling op 17 januari 2019 onder elektronisch toezicht werd geplaatst en op 25 februari 2021, 2 jaar na zijn veroordeling, in voorwaardelijke vrijheid werd gesteld, dat de plaatsing onder elektronisch toezicht immers gunstig werd geëvalueerd door de SURB en hij sindsdien geen enkele fout meer beging, dat hij op 3 december 2021 opnieuw onder elektronisch toezicht werd geplaatst omwille van het feit dat zijn verblijfsrecht werd ingetrokken waardoor hij niet meer kon werken en aan de voorwaarden van de voorwaardelijke vrijstelling kon voldoen, dat het feit dat hij voorlopig in vrijheid werd gesteld, aantoont dat hij geen actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde, dat de voorwaardelijke invrijheidstelling namelijk aan strikte voorwaarden onderworpen is. Verzoeker wijst op de artikelen 25, 47 en 48 van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten (hierna: de wet externe rechtspositie), en betoogt dat vooraleer er een voorwaardelijke invrijheidstelling kan toegekend worden, de SURB er zich van moet vergewissen dat er in hoofde van de veroordeelde vooruitzichten zijn op sociale reclassering, er geen risico bestaat op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten, dat er geen risico bestaat dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen, dat de veroordeelde een passende houding aanneemt ten aanzien van de slachtoffers van de misdrijven die tot zijn veroordeling hebben geleid, en dat de veroordeelde inspanningen doet om de burgerlijke partij te vergoeden. Verzoeker stelt dat toen hij in februari 2021 voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld, er volgens de SURB aldus geen risico was dat hij nieuwe ernstige feiten zou plegen, geen risico dat hij zijn echtgenote opnieuw zou slaan of verwonden, dat hij zich een passende houding had aangenomen ten aanzien van de slachtoffer van zijn misdrijven, *i.e.* schuldinzicht hebben en spijt betuigen voor de mogelijke maatschappelijke schade die hij door zijn deelname aan druggerelateerde activiteiten heeft veroorzaakt, dat de enige reden dat hij vervolgens terug onder elektronisch toezicht werd geplaatst was omdat hij door de intrekking van zijn verblijf niet meer kon werken en aldus niet meer kon voldoen aan de voorwaarden van zijn invrijheidstelling, dat deze plaatsing onder elektronisch toezicht bijgevolg niet rechtsreeks te wijten was aan het gedrag van verzoeker, dat de SURB in 2021 van oordeel was dat hij geen risico voor de samenleving

vormde. Verzoeker kan bijgevolg niet inzien hoe verweerder, met minder kennis over de toepasselijke regelgeving en minder kennis van verzoekers strafdossier, tot de conclusie kan komen dat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van een *“actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde.”* Verzoeker vervolgt dat verweerder stelt dat er in zijn hoofde nog steeds een risico zou zijn op recidive omdat de transporten van verboden middelen voortkwamen uit financiële problemen, dat het volgens verweerder niet uitgesloten is dat hij opnieuw op eenzelfde wijze zal reageren wanneer hij opnieuw in financiële problemen terecht zou komen, ook omdat verzoeker nog openstaande schulden heeft, dat deze veronderstelling tegenstrijdig is met hetgeen de (meer gespecialiseerde) SURB oordeelde, dat verweerder daarom minstens had moeten motiveren waarom hij het niet eens is met de beoordeling van de SURB, dat zij dit nagelaten heeft. Verzoeker meent dat verweerder voorbij gaat aan het feit dat hij zijn schulden volgens een afbetalingsplan op correcte en transparante wijze aan het afbetalen is en dat hij momenteel een stabiele familiale en werkomgeving heeft, dat zijn raadsman in het kader van het hoorrecht ook liet weten dat verzoeker werkt en dat zijn werkgever en klanten erg tevreden zijn van hem, dat hij zich ook inzet voor de maatschappij, dat hij aan vrijwilligerswerk doet, dat hij een steunpilaar voor zijn gezin en voor zijn schoonzus is, dat dit alles werd gestaafd met stukken, dat er ook verklaringen van verzoeker zelf en van zijn echtgenote werden gevoegd waaruit blijkt dat hij effectief geleerd heeft uit zijn fouten in het verleden, tot inzicht is gekomen, en aan een andere toekomst wil werken voor zichzelf en voor zijn kinderen, dat deze elementen het minstens zeer aannemelijk maken dat hij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan misdrijven. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad in een volgens hem erg gelijkaardige situatie waarin wordt gesteld dat de beoordeling van de SURB niet zonder belang is.

Voreerst wenst de Raad erop te wijzen dat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat hij sindsdien geen enkele fout meer beging, in zoverre deze stelling betrekking heeft op de periode na de veroordeling op 17 januari 2019. Immers wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gewezen op wat volgt:

“Bovendien heeft betrokkene blijk gegeven zich zelfs tijdens zijn elektronisch toezicht niet aan de geldende regels te kunnen houden en bezondigde hij zich op 21/11/2020 alweer aan roekeloos rijgedrag. Op 27/05/2021 werd hij bij verstek veroordeeld door de Politie rechtbank van Genk tot een geldboete van 1.200 euro en een rijverbod van 15 dagen wegens het besturen van een voertuig zonder rijbewijs, onaangepaste snelheid, het niet gebruiken van zijn richtingaanwijzers bij het uitvoeren van een zijdelingse verplaatsing of wijziging van richting, een bestuurder te hebben aangespoord of uitgedaagd overdreven snel te rijden en niet in staat te zijn geweest alle nodige rijbewegingen uit te voeren en/of niet voortdurend zijn voertuig goed in de hand te hebben gehad. Betrokkene vroeg in hoger beroep in eerste instantie de vrijpraak voor de 5 tenlasteleggingen en in ondergeschikte orde mildheid bij de strafmaat. Ter zitting van 03/11/2021 deed hij afstand van zijn grieven met betrekking tot de schuld aan alle tenlasteleggingen en beperkte hij zijn hoger beroep tot de strafmaat. De Correctionele rechtbank van Tongeren oordeelde in haar vonnis dd. 15/12/2021 dat “de bewezen verklaarde feiten ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn”. Ze bevestigde de opgelegde geldboetes in eerste aanleg en hervormde het rijverbod naar 1 maand. “Zijn verkeersgedrag is inderdaad onaangepast en geeft blijk van minachting voor de verkeersregels.(...) Voor zoveel als nodig merkt de rechtbank ten aanzien van het pleidooi van de raadsman van betrokkene op dat de beklagde gezien zijn strafrechtelijk verleden niet meer in aanmerking komt voor de gunst van enig uitstel of probatie-uitstel.”

Waar verzoeker meent dat de gunst van het plaatsen onder elektronisch toezicht en dit reeds 9 maanden na zijn veroordeling en de voorwaardelijke invrijheidsstelling 2 jaar na zijn veroordeling, aantoonde dat hij geen actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde, wijst de Raad er vooreerst op dat deze elementen, met name het toekennen van het elektronisch toezicht en de voorwaardelijke invrijheidsstelling, reeds voorlagen op het ogenblik dat verweerder de beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht nam op 1 juni 2021. De Raad heeft omtrent deze elementen geoordeeld in zijn arrest nr. 262 873 van 25 oktober 2021 als volgt:

“De Raad merkt echter op dat de verweerder in het licht van artikel 44bis, §2, van de Vreemdelingenwet bevoegd is om op basis van een eigen individueel onderzoek na te gaan of het persoonlijk gedrag van een vreemdeling een actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, waarbij hij op grond van een eigen feitenvinding een inschatting kan maken van de neiging die de verzoeker vertoont om naar de toekomst toe opnieuw strafbare gedragingen te plegen. De verweerder beschikt daarbij over een eigen vrije appreciatiebevoegdheid. Het blijkt nergens uit dat de verweerder in dit verband is gebonden door de beoordeling die de SURB maakt binnen een individueel strafuitvoeringstraject. Het enkele gegeven dat hij zijn eigen vrije appreciatiebevoegdheid heeft aangewend, maakt niet dat de verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is opgetreden.

Uit een eenvoudige lezing van het bestreden besluit blijkt bovendien dat de verweerder wel degelijk rekening hield met de actuele situatie van de verzoeker, met name dat de SURB hem op 20 september 2019 onder elektronisch toezicht plaatste, dat hij 25 februari 2021 in voorwaardelijke vrijheid werd gesteld, en dat strafeinde is voorzien op 3 november 2023. De verzoeker toont niet aan dat de verweerder concrete gegevens die zijn situatie kenmerken, en die relevant zijn voor de beoordeling van het (actuele) gevaar voor

de openbare orde, ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. De verzoeker gaat bovendien voorbij aan de volgende motieven:

“Gedurende uw verblijf van bijna 18 jaar in België had u dus nagenoeg altijd een inkomen uit legale arbeid. Toch hebt u zich laten verleiden tot de internationale drughandel om bijkomende inkomsten te genereren. Volgens het vonnis van de SURB van Antwerpen dd. 20.09.2019 hebt u daarover verklaard dat u in de problemen kwam toen u als zelfstandige in onderaanneming werkte. Omdat de sector waarin u werkte instortte, werd hetgeen u factureerde aan uw opdrachtgevers niet meer vergoed. U stelt dat u via de drugtransporten en het dealen enkel de bedoeling had om uit de financiële problemen te geraken en er dan mee te stoppen, u haalde aan dat het zeker niet de bedoeling was om een luxelevens te leiden. Als drughandel uw antwoord is op uw financiële problemen, kan het risico op recidive niet worden uitgesloten. Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet op de feiten blijkt het niet uw intentie om (enkel) een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u bleek immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de internationale drugstrafiek.

(...)

De SURB haalt in zijn vonnis van 20.09.2019 aan dat u nog heeft wat schulden heeft ten gevolge van het faillissement van uw eenmanszaak en van uw veroordelingen. Er werden reeds een aantal afbetalingsplannen bekomen en de betalingen werden opgestart. U diende hierover in elk geval voldoende transparant te zijn ten aanzien van de justitieassistent. Er lag ook een voldoende veilig sociaal reclasseringsplan voor op vlak van woonst, dagbesteding en begeleiding om het recidiverisico maximaal in te perken. Daarom werd u het elektronisch toezicht toegekend.

Uit het vonnis van de SURB dd. 19.02.2021 blijkt dat u een overzicht van uw schulden uit het verleden hebt bezorgd aan de justitieassistent en dat u momenteel afbetaalt aan de FOD Financiën, u legt de bewijsstukken daarvan correct voor aan de justitieassistent. Deze besloot dat uw elektronisch toezicht reeds 16 maanden een goed verloop kent.

Na deze gunstige evaluatie heeft de rechtbank vastgesteld dat het uitgewerkte reclasseringsplan voldoende recidivebeperkend werkt en daarom wou de rechtbank u de kans geven om een volgende stap in uw re-integratietraject te zetten. Daarom werd u op 25.02.2021 in voorlopige vrijheid gesteld. Het is aan u om de ingezette positieve trend verder te zetten en ook van deze strafuitvoeringsmodaliteit een succes te maken.

We herhalen in dit verband dat de feiten die tot uw twee correctionele veroordelingen hebben geleid, allebei het gevolg zijn van financiële problemen en dat er dus opnieuw een imminent gevaar voor recidive bestaat, mocht blijken dat u niet meer over een regelmatig inkomen uit een reguliere dagbesteding beschikt. Uit de voorgelegde weddefiches in het kader van uw hoorrecht blijkt dat u door uw werkgever in februari 2021 op tijdelijke werkloosheid werd gezet wegens overmacht (covid). Hoewel u hier geen schuld aan heeft, hebben we op dit ogenblik geen informatie over uw huidige situatie.”

Hieruit blijkt dat de verweerder erkent dat de SURB heeft vastgesteld dat het uitgewerkte reclasseringsplan voldoende recidivebeperkend werkt en dat de verzoeker daarom op 25 februari 2021 in voorlopige vrijheid werd gesteld. De verweerder heeft echter geoordeeld dat dit niet wegneemt dat er opnieuw een imminent gevaar voor recidive bestaat indien de verzoeker opnieuw in de financiële problemen zou komen hetgeen thans niet ondenkbaar is aangezien hij in februari 2021 op tijdelijke werkloosheid werd gesteld.

Door enkel te verwijzen naar het oordeel van de SURB, toont de verzoeker dan ook niet aan dat de verweerder niet deugdelijk heeft gemotiveerd of dat hij niet zorgvuldig of redelijk handelde waar hij concludeerde dat, gelet op “de bijzondere ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie, uw rol binnen de organisatie en uw persoonlijkheid, het risico op recidive bij financiële problemen en uw roekeloos gedrag in het verkeer, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten.”

De motieven van het bestreden besluit staan niet noodzakelijk haaks op de beslissingen van de SURB. Ook al moet het nodige gewicht worden toegekend aan het oordeel van de SURB, houdt het feit dat de verzoeker de gunst heeft verkregen van het elektronisch toezicht en later in voorwaardelijke vrijheid werd gesteld, niet noodzakelijk in dat de verweerder hierdoor niet langer op grond van concrete overwegingen eigen aan de zaak van oordeel zou mogen zijn dat er wel degelijk opnieuw een risico op recidive ontstaat. Zoals blijkt uit bovenstaande bespreking heeft verweerder in het geval van de verzoeker op uitvoerige en concrete wijze toegelicht waarom volgens hem actueel nog steeds een werkelijk en ernstig gevaar bestaat voor de handhaving openbare orde.

Gelet op de bijzondere aard en ernst van de feiten die verzoeker heeft gepleegd (met name in de eerste plaats zijn belangrijke rol bij een internationale drughandel maar evenzeer slagen en verwondingen aan zijn echtgenote en de veelvuldige inbreuken op de wegcode, die blijken geven van een roekeloos gedrag in het verkeer), gelet op het gegeven dat de verzoeker in het verleden overging tot zwaarwichtige inbreuken op de drugswetgeving enkel omwille van snel en gemakkelijk geldgewin waarbij zijn zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin - ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers - blijkt geeft van een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, gelet op het zeer lucratief en grootschalig karakter van de drugtrafiek

waaraan hij deelnam en zijn eigen handel in cocaïne die hij hier vervolgens opzette, gelet op het gegeven dat deze feiten kaderen in een internationale drugstrafiek, samen genomen met de nog actuele precaire financiële situatie aangezien de verzoeker op werkloosheid werd gesteld, komt het de Raad voor dat de verweerder in redelijkheid is gekomen tot het besluit dat de verzoeker nog steeds een ernstig en actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde en dit ondanks de hem toegekende gunst van het elektronisch toezicht en zijn voorwaardelijke invrijheidstelling. De verzoeker beperkt zich in wezen tot een herhaling van welbepaalde gegevens die zijn zaak kenmerken, maar toont hiermee nog niet aan dat de verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op onredelijke wijze of met miskenning van de wet tot zijn beoordeling is gekomen. Bovendien is het eigen aan een beoordeling van een risico op recidive dat er op basis van de voorliggende gegevens een inschatting wordt gemaakt van de mogelijkheid dat de verzoeker in de toekomst opnieuw hervalt in ernstige strafbare gedragingen. Een inschatting van een dergelijk risico houdt niet in dat de verweerder moet aantonen of bewijzen dat de verzoeker met stellige zekerheid zal recidiveren. In casu komt het de Raad niet onredelijk voor dat de verweerder, op grond van de vaststellingen die hij in de bestreden akte heeft veruitwendigd, besluit dat er van de verzoeker een actueel en ernstige gevaar uitgaat voor de openbare orde.”

Verweerder mag op grond van een eigen feitenvinding een inschatting maken van de neiging die verzoeker vertoont om naar de toekomst toe opnieuw strafbare gedragingen te plegen. Verweerder beschikt daarbij over een eigen vrije appreciatiebevoegdheid, waarbij niet blijkt dat verweerder in dit verband gebonden is door de beoordeling die de SURB maakt binnen een individueel strafuitvoeringstraject. Het enkele gegeven dat verweerder zijn eigen vrije appreciatiebevoegdheid heeft aangewend, maakt niet dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is opgetreden.

Eveneens wijst de Raad erop dat ook al moet het nodige gewicht worden toegekend aan het oordeel van de SURB, het feit dat verzoeker de gunst heeft verkregen van het elektronisch toezicht en later in voorwaardelijke vrijheid werd gesteld, niet noodzakelijk inhoudt dat verweerder hierdoor niet langer op grond van concrete overwegingen eigen aan de zaak van oordeel zou mogen zijn dat er wel degelijk (opnieuw) een risico op recidive ontstaat. De stelling van verzoeker dat de voorwaardelijke invrijheidsstelling aan strikte voorwaarden verbonden is en de verwijzing naar bepalingen uit de wet externe rechtspositie, doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

In de *in casu* bestreden beslissing wordt geoordeeld dat als drugshandel het antwoord is van verzoeker op zijn financiële problemen, het risico op recidive niet kan worden uitgesloten. Verweerder erkent uitdrukkelijk in de bestreden beslissing dat de SURB aangeeft in het vonnis van 19 februari 2021 dat *“hij een overzicht van zijn schulden uit het verleden heeft bezorgd aan de justitie-assistent en dat hij momenteel afbetaalt aan de FOD Financiën”* en in de beslissing van 1 juni 2021 had verweerder eveneens reeds in overweging genomen dat de SURB hem het elektronisch toekende op 20 september 2019 en hem de kans wou geven de volgende stap te zetten in zijn re-integratietraject en hij op 25 februari 2021 in voorwaardelijke vrijheid werd gesteld. Echter wijst verweerder in de *in casu* bestreden beslissing ook op het herhaaldelijk overtreden van de Belgische rechtsregels waaruit een gebrek aan schuldinzicht en wil tot integratie blijkt, op het feit dat verzoeker zich zelfs tijdens zijn elektronisch toezicht niet aan de geldende regels heeft kunnen houden en op 21 november 2020 alweer zondigde aan roekeloos rijgedrag waarbij hij bij verstek veroordeeld werd op 27 mei 2021 – en aldus na het vonnis van 25 februari 2021 van het SURB – tot een geldboete van 1200 EUR en 15 dagen rijverbod onder meer wegens *“een bestuurder te hebben aangespoord of uitgedaagd overdreven snel te rijden en niet in staat te zijn geweest alle nodige rijbewegingen uit te voeren en/of niet voortdurend zijn voertuig goed in de hand te hebben gehad”*, dat hij in hoger beroep de vrijspraak vroeg en in ondergeschikte orde mildheid bij de strafmaat, dat hij afstand deed van de grieven met betrekking tot de schuld, dat de correctionele rechtbank van Tongeren in haar vonnis van 15 december 2021 oordeelde dat *“de bewezen verklaarde feiten ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn”* en *“Zijn verkeersgedrag is inderdaad onaangepast en geeft blijk van minachting voor de verkeersregels.(...) Voor zoveel als nodig merkt de rechtbank ten aanzien van het pleidooi van de raadsman van betrokkene op dat de beklaagde gezien zijn strafrechtelijk verleden niet meer in aanmerking komt voor de gunst van enig uitstel of probatie-uitstel.”* Verweerder concludeert dat doorheen de door hem gepleegde feiten een leven zonder verantwoordelijkheidszin doorschemert, dat hij duidelijk lak heeft aan regels die gericht zijn op het veilig samenleven en functioneren in de maatschappij, dat het herhaaldelijk overtreden van de rechtsregels allerminst blijk geeft van schuldinzicht, noch van een wil tot integratie in de Belgische samenleving, dat gezien de maatschappelijke impact en de ernst van de gepleegde feiten, kan worden afgeleid dat verzoeker *“door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen”*.

Met zijn betoog dat vooraleer een voorwaardelijke invrijheidsstelling kan worden toegekend, de SURB er zich moet van vergewissen dat er in hoofde van de veroordeelde vooruitzichten zijn op sociale reclassering, er geen risico bestaat op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten, dat er geen risico bestaat dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen, dat de veroordeelde een passende houding aanneemt ten

aanzien van de slachtoffers van zijn misdrijven die tot zijn veroordeling hebben geleid, en dat de veroordeelde inspanningen doet om de burgerlijke partij te vergoeden, dat toen hij in februari 2021 voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld, er volgens de SURB aldus geen risico was dat hij nieuwe ernstige feiten zou plegen, geen risico was dat hij zijn echtgenote opnieuw zou slaan of verwonden, dat hij zich een passende houding had aangenomen ten aanzien van de slachtoffers van zijn misdrijven, dit is schuldinzicht hebben en spijt betuigen voor de mogelijke maatschappelijke schade die hij door zijn deelname aan druggerelateerde activiteiten heeft veroorzaakt, dat de enige reden dat hij terug onder elektronisch toezicht werd geplaatst was dat hij door intrekking van zijn verblijf niet meer kon werken en aldus niet meer kon voldoen aan de voorwaarden, dat dit dus niet het rechtstreeks gevolg was van zijn gedrag, dat de SURB in 2021 van oordeel was dat hij geen risico was voor de samenleving, dat hij bijgevolg niet kan inzien hoe verweerder, met minder kennis over de toepasselijke regelgeving en minder kennis van verzoekers strafdossier, tot de conclusie kan komen dat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van een *“actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde”*, weerlegt verzoeker, mede gelet op wat voorafgaat, voormelde overwegingen niet.

Uit zijn loutere verklaring dat hij spijt heeft van de druggerelateerde feiten en dat deze dateren van meer dan 6 jaar geleden, blijkt niet dat niet langer zou kunnen geoordeeld worden dat verzoeker nog steeds kan beschouwd worden als een gevaar voor de openbare orde. Gelet op de bijzondere aard en ernst van de feiten die verzoeker heeft gepleegd, met name in de eerste plaats zijn belangrijke rol bij een internationale drugshandel maar evenzeer de veelvuldige inbreuken op de wegcode, die blijf geven van een roekeloos gedrag in het verkeer, gelet op het gegeven dat verzoeker in het verleden overging tot zwaarwichtige inbreuken op de drugswetgeving enkel omwille van snel en gemakkelijk geldgewin waarbij zijn zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin – ten koste van de fysische en psychische gezondheid van de gebruikers – blijf geeft van een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, gelet op het zeer lucratief en grootschalig karakter van de drugtrafiek waaraan hij deelnam en zijn eigen handel in cocaïne die hij hier vervolgens opzette, gelet op het gegeven dat deze feiten kaderen in een internationale drugstrafiek, samen genomen met het feit dat verzoeker zich zelfs tijdens zijn elektronisch toezicht niet aan de geldende regels heeft kunnen houden en op 21 november 2020 alweer zondigde aan roekeloos rijgedrag waarbij hij bij verstek veroordeeld werd op 27 mei 2021, komt het de Raad niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor dat verweerder heeft geoordeeld dat verzoeker nog steeds een ernstig en actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde en dit ondanks de hem toegekende gunst van het elektronisch toezicht en zijn voorwaardelijke invrijheidstelling.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift in wezen tot een herhaling van welbepaalde gegevens die zijn zaak kenmerken, maar toont hiermee nog niet aan dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op onredelijke wijze of met miskenning van de wet tot zijn beoordeling is gekomen. Bovendien is het eigen aan een beoordeling van een risico op recidive en het gevaar voor de openbare orde dat er op basis van de voorliggende gegevens een inschatting wordt gemaakt van de mogelijkheid dat verzoeker in de toekomst opnieuw hervalt in ernstige strafbare gedragingen. Een inschatting van een dergelijk risico houdt niet in dat verweerder moet aantonen of bewijzen dat verzoeker met stellige zekerheid zal recidiveren. *In casu* komt het de Raad niet onredelijk voor dat verweerder besluit dat er van verzoeker een actueel en ernstig gevaar uitgaat voor de openbare orde.

Waar verzoeker nog stelt betreffende de overweging dat het niet uitgesloten is dat hij opnieuw op eenzelfde wijze zal reageren wanneer hij opnieuw in financiële problemen terecht zou komen, ook omdat hij nog openstaande schulden heeft, dat deze veronderstelling tegenstrijdig is met hetgeen de (meer gespecialiseerde) SURB oordeelde, dat verweerder daarom minstens had moeten motiveren waarom zij het niet eens is met de beoordeling van de SURB, dat zij dit nagelaten heeft, dat verweerder eraan voorbij gaat dat hij zijn schulden volgens een afbetalingsplan op correcte en transparante wijze aan het afbetalen is en dat hij momenteel een stabiele familiale en werkomgeving heeft, dat zijn raadsman in het kader van het hoorrecht ook liet weten dat hij werkt en dat zijn werkgever en klanten erg tevreden zijn van hem, dat hij zich ook inzet voor de maatschappij, dat hij aan vrijwilligerswerk doet, dat hij een steunpilaar voor zijn gezin en voor zijn schoonzus is, dat dit alles werd gestaafd met stukken, dat er ook verklaringen van verzoeker zelf en van zijn echtgenote werden gevoegd waaruit blijkt dat hij effectief geleerd heeft uit zijn fouten in het verleden, tot inzicht is gekomen, en aan een andere toekomst wil werken voor zichzelf en voor zijn kinderen, dat deze elementen het minstens zeer aannemelijk maken dat hij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan misdrijven, wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk deze elementen in ogenschouw heeft genomen en niet ontkend heeft dat verzoeker zijn schulden aan het afbetalen is, noch dat verzoeker heden werkt en dat hij verklaarde dat hij geleerd heeft uit zijn fouten en aan een andere toekomst wil werken voor hem en zijn gezin. Echter blijkt uit de bestreden beslissing afdoende waarom verweerder, niettegenstaande deze elementen, oordeelt dat er nog sprake is van een gevaar voor de openbare orde.

Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad, moet erop gewezen worden dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Betreffende de veroordelingen omwille van verkeersovertredingen merkt verzoeker verder op dat verweerder nergens argumenteert waarom deze veroordelingen in het verleden aantonen dat hij deze in de toekomst onder gewijzigde omstandigheden opnieuw zal begaan. Hij stelt ook dat het gaat om overtredingen (geen wanbedrijven of misdaden) die de wet als minst ernstige misdrijven catalogiseert, dat voor zover al zou aangetoond zijn dat hij nog steeds een actueel gevaar vormt voor de samenleving omwille van deze overtredingen, *quod non*, verweerder in elk geval niet aantoont dat hij hierdoor een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verzoeker gaat er met dit betoog volledig aan voorbij dat verweerder verzoeker niet beschouwt als een *“actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde”* enkel omwille van de veroordelingen voor verkeersovertredingen in het verleden, doch wel omwille van de maatschappelijke impact en de ernst van alle door verzoeker gepleegde feiten. Het komt de Raad niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor om te wijzen op de verschillende veroordelingen door de politierechtbank tussen 27 april 2006 en 13 december 2018, om te oordelen – gelet op het feit dat de wegcode alle Belgische regels inzake verkeersveiligheid bevat, dat er 4 graden van overtredingen zijn, dat de vierde graad de zwaarste overtredingen betreffen en automatisch het voorwerp zijn van een dagvaarding voor de Politierechtbank – dat hoewel deze veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, het toch gaat om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet de eerste zorg van verzoeker lijkt te zijn geweest en dat de veroordelingen ook zijn gebrek aan respect tonen voor de regels van de maatschappij waarin hij leeft, en te oordelen dat dit vervolgens, samen met de overige aangehaalde feiten, leidt tot de vaststelling dat *“(d)oorheen de door hem gepleegde feiten (...) een leven zonder verantwoordelijkheidszin door(schemert). Hij heeft duidelijk lak aan regels, die gericht zijn op het veilig samenleven en functioneren in de maatschappij. Het herhaaldelijk overtreden van de Belgische rechtsregels geeft allerminst blijk van schuldinzicht, noch van zijn wil tot integratie in de Belgische samenleving.”*

Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat verweerder niet of op onvoldoende of onzorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met alle relevante en actuele elementen. Hij maakt met zijn betoog evenmin aannemelijk dat verweerder te snel tot de conclusie komt dat hij nog steeds een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde.

3.11. In wat kan beschouwd worden als een vierde onderdeel betoogt verzoeker dat zijn raadsman in het kader van het hoorrecht aangaf aan verweerder dat zijn jongste zoon van 8 jaar lijdt aan een autisme spectrumstoornis (hierna: ASS) en om die reden erg gehecht is aan, en daarom ook sterk afhankelijk is van, verzoeker, dat wanneer hij het Belgisch grondgebied moet verlaten en moet terugkeren naar zijn land van herkomst en bovendien voor 10 jaar niet kan terugkeren naar België, zijn zoon, die de Belgische nationaliteit heeft en dus EU-burger is, eveneens het land zal moeten verlaten omwille van die sterke afhankelijkheid. Na het citeren van artikel 20 van het VWEU, stelt verzoeker dat het vaste rechtspraak van het Hof van Justitie is dat familieleden van een ‘statische’ EU-burger een afgeleid verblijfsrecht kunnen genieten op grond van artikel 20 van het VWEU wanneer door de weigering om een dergelijk recht toe te kennen aan het familielid de EU-burger feitelijk gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan zijn status van Unieburger verbonden rechten zou worden ontnomen, dat het Hof oordeelde dat artikel 20 van het VWEU ook in rekening gebracht moet worden wanneer er een inreisverbod wordt opgelegd, dat het Hof stelt dat de nationale autoriteiten, vooraleer ze een inreisverbod opleggen, eerst moeten nagaan of er tussen dat derdelands familielid en de EU-burger een afhankelijkheidsverhouding bestaat dat wanneer het inreisverbod opgelegd wordt aan het familielid, de EU-burger feitelijk gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, dat lidstaten aldus ook bij het opleggen van een inreisverbod, op basis van onder meer de gegevens die de betrokken derdelander en Unieburger hebben voorgelegd, moeten nagaan of er sprake is van een afhankelijkheidsband tussen de statische EU-burger en diens familielid die ertoe zou leiden dat de EU-burger het grondgebied van de EU zou moeten verlaten, dat *in casu* zijn raadsman in het kader van het hoorrecht op 22 juni 2023 aan verweerder liet weten dat verzoekers jongste zoon aan ASS lijdt en dat hij hierdoor sterk afhankelijk is van zijn vader: *“N.a.v. de brief tot horen die werd bezorgd aan mijn cliënt, de heer . A. (...), kan u een ingevuld formulier hoorrecht terugvinden, evenals stukken waaruit zijn gezins- en privéleven blijkt, waaruit de sterke afhankelijkheid van zijn zoon M. (...) van zijn vader blijkt, [...]”*, dat verweerder in de bestreden beslissing ook niet betwist dat zijn raadsman deze informatie aanbracht, dat verweerder aldus op de hoogte was van de sterke afhankelijkheid van verzoeker in hoofde van M., en om die reden had moeten nagaan of de afhankelijkheidsband van die aard was dat M., die de Belgische nationaliteit heeft en daarom EU-burger is, feitelijk gedwongen zou zijn om net als zijn vader het grondgebied te verlaten en voor lange tijd niet over de mogelijkheid zal beschikken om terug te keren, dat verweerder echter volledig nalaat om deze afhankelijkheidsband verder te onderzoeken in het licht van artikel 20 van het VWEU, dat sterker nog, verweerder er in de bestreden beslissing zelfs lijkt van uit te gaan dat verzoekers vrouw en kinderen hun gezinsleven moeten verderzetten in Turkije, dat verweerder vervolgt dat wanneer zijn vrouw en kinderen beslissen om in België te blijven, ze contact kunnen blijven houden *“middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrij in en uit reizen, en middels de moderne communicatiemiddelen”*, dat verweerder nergens

ingaat op de concrete afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn jongste zoon, die in toepassing van artikel 20 van het VWEU beoordeeld dient te worden.

3.12. Betreffende de stelling van verzoeker dat zijn jongste zoon lijdt aan ASS en om die reden erg gehecht is aan hem en daarom ook sterk afhankelijk is van hem, wijst de Raad naar wat hij hier omtrent oordeelde in het arrest nr. 262 873 van 25 oktober 2021:

“De verzoeker heeft de kans gehad om alle elementen aan te brengen die hij nuttig achtte, doch het blijkt niet dat de verzoeker de verweerder in kennis heeft gesteld van de specifieke problematiek en de zorgnoden van zijn jongste zoon, M. Het voorgelegde medisch attest dateert voorts van ná het bestreden besluit, zodat het vast staat dat de verweerder hiermee geen rekening kon houden. Te dezen zou de Raad dan ook zijn bevoegdheid overschrijden indien hij bij de beoordeling van de aangevoerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur rekening zou houden met elementen die pas ná het treffen van het bestreden besluit kenbaar worden gemaakt. Met het betoog inzake de autismespectrumstoornis en de zorgnoden van verzoekers jongste zoon, wordt bijgevolg geen onredelijke of onzorgvuldige besluitvorming aannemelijk gemaakt.”

Uit de *in casu* bestreden beslissing blijkt dat verweerder oog heeft gehad voor dit element en dit als volgt:

“Hij heeft een heel andere band met zijn jongste zoon die autisme heeft. Zijn zoon M. (...) is enorm gehecht aan hem. Na werk thuiskomen en zijn lachend gezicht zien, is onbetaalbaar voor hem. Betrokkene stelt gestopt te zijn met drinken van alcohol, niet op stap of naar café te gaan. Hij heeft helemaal geen contact meer met zijn vroegere vriendenkring. Tijdens het weekend brengt hij tijd door met zijn kinderen en echtgenote. Ze gaan naar de basketbalwedstrijd kijken van hun oudste of jongste zoon, waar hij ook vrijwilliger is. Ze gaan vaak samen uit eten (...)

Mevrouw K. (...) bevestigt in haar brief (bijlage bij het hoorrecht dd. 21/06/2023) (...) Hun jongste zoon M. (...) kreeg de diagnose autisme toen betrokkene nog in de gevangenis zat. Dit was een zware klap die ze hebben moeten verwerken. M. (...) heeft extra aandacht en liefde nodig, zijn band met zijn vader is uitzonderlijk sterk en ze begrijpen elkaar heel goed.

Zoon At. (...) (thans 17 jaar oud) stelt eveneens in zijn brief (...) Zijn broertje heeft autisme waardoor hij veel aandacht nodig heeft van beide ouders. Dat kan zijn vader ook goed.

Dochter A. (...) (16 jaar oud) stelt (...) Daarnaast heeft het vertrek van haar vader ook een grote invloed op haar familie en het meest op haar broertje, die autisme heeft en door deze situatie zonder zijn vader gaat opgroeien. Zij weet heel goed hoe dat voelt sinds haar vader 3 jaar in de gevangenis zat, en het gaat mentaal zwaar zijn voor hem om zijn vader bijna niet meer te kunnen zien. Deze beslissing gaat hun leven sterk beïnvloeden, dus vraagt ze om begrip te tonen in het belang van het gezin.

Verder legt betrokkene brieven voor van de basketbalclub van zijn zonen, de zwemclub, de school en de logopediste van zoon M. (...), waaruit zijn betrokkenheid als vader blijkt. Zo is hij aanwezig bij de trainingen en wedstrijden van zijn zonen bij basketbalclub LIONS GENK en doet hij er aan vrijwilligerswerk; hij zorgt voor het vervoer van zijn zoon M. (...) naar school, de zwemclub en de logopediste, hij is regelmatig aanwezig bij de oudergesprekken, is betrokken bij de logopedische therapie, en helpt zijn zoon bij het omkleden en afdrogen bij de zwembad. Deze betrokkenheid is evenwel niet uitzonderlijk te noemen omdat deze activiteiten tot de normale gang van zaken behoren in een standaard gezin.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de aard van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en de ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Zijn echtgenote en 3 kinderen bezitten de Belgische nationaliteit. Ondanks het feit dat zij daartoe niet gedwongen kunnen worden, zou zijn echtgenote ervoor kunnen kiezen om zich samen met zijn kinderen te vestigen in een land waar hij de kans zou hebben het gezinsleven met haar en zijn kinderen verder te zetten. Er worden thans geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aangetoond, die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten. Zijn echtgenote en haar familie worden verondersteld nog banden te hebben met Turkije, aangezien zij en haar zussen, die in België geboren zijn, in Turkije gehuwd zijn met een Turkse man. Volgens het Rijksregister verbleef zijn echtgenote bovendien tussen 04/05/2009 en 20/09/2011 meerdere maanden in Turkije om er haar moeder te verzorgen. Daarnaast heeft hij in zijn hoorrecht van 21.06.2023 verklaard dat zijn vader en broer nog in Turkije wonen, dus zijn gezin beschikt daar ook nog over een sociaal vangnet. Zijn kinderen zijn nog jong en vermits zij in een Belgisch-Turks gezin zijn opgegroeid, kan aangenomen worden dat zij enigszins vertrouwd zijn met de Turkse taal en gewoonten, zodat zij zich bij een eventuele verhuis naar Turkije of elders kunnen aanpassen. De contacten met familie en

vrienden die zij in België hebben, kunnen ook op een andere manier onderhouden worden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. Mocht zijn echtgenote toch verkiezen om met de kinderen in België blijven, dan kunnen zij contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels de moderne communicatiemiddelen.

Met betrekking tot de financiële afhankelijkheid van zijn gezin ten opzichte van betrokkene, merken we op dat betrokkene en zijn echtgenote hun wettelijk vermogensstelsel hebben omgezet naar het stelsel scheiding van goederen met toevoeging van een beperkt intern gemeenschappelijk vermogen via huwelijkscontract verleden voor notaris M.B. (...) op 17/11/2022 en dat mevrouw S.K. (...) op 28/04/2023 eigenares is geworden van een perceel bouwgrond voor open bebouwing met een oppervlakte van ± 20 are in Genk (cf. eigendomsattest dd. 28/04/2023 als bijlage bij het hoorrecht dd. 21/06/2023), waaruit we concluderen dat mevrouw K. (...) toch een eigen vermogen heeft. Daarnaast blijkt na opzoeking op het internet op het adres R. (...) te Genk dat mevrouw K. (...) bij akte verleden voor notaris M.B. (...) op 07/04/2022 een BV heeft opgericht met de naam "Time to Change" met zetel op het adres van het gezin, (publicatie in het Belgisch Staatsblad dd. 14/04/2022). Deze BV omvat een heel breed spectrum aan activiteiten zowel in België als het buitenland (o.a. gelieerd aan bouwactiviteiten, maar ook het uitbaten van een handcarwash, aankoop en verkoop van voertuigen en wisselstukken, een koerierdienst, beheer van een eigen roerend en onroerend vermogen, etc...).

Intussen werd op de bijzondere algemene vergadering van 01/05/2023 een zekere G.P. (...) benoemd als niet-statutaire bestuurder en werd de zetel van de vennootschap vanaf 01/04/2023 verplaatst naar de M. (...) te Genk (dit is op het industrieterrein). Uit de Kruispuntbank van Belgische ondernemingen blijkt dat de firma Time to Change deel uitmaakt van de firma FAMTECH met KBO-nummer 0785.726.031 (dit is tevens de werkgever van betrokkene. hetgeen gestaafd wordt door het werkgeversattest ondertekend door G.P. (...) en de loonbrieven gevoegd bij het hoorrecht van 21/06/2023). Mocht het inkomen van mevrouw K. (...) en de kinderbijslag alsnog ontoereikend zijn om in de behoeften van haarzelf en haar kinderen te voorzien, kan zij nog steeds aanspraak maken op een studiebeurs voor de kinderen en een extra tegemoetkoming voor haar jongste zoon met autisme aanvragen (zie www.kidslife.be/nl/kinderbijslag/verhooqde-kinderbijslag/zorqtoeslag/faq/zorqtoeslag-bii-autisme?ql=1%2A1jyqyo2%2Aup%2AMQ). Gezien betrokkene actief is in de bouwsector, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat hij vlot werk vindt in een ander land dan België waar hij zich zou vestigen. om zijn gezin verder financieel te ondersteunen. Uit het attest van FAMTECH blijkt dat betrokkene een leidinggevende functie heeft. Zijn dagdagelijkse taken zijn: leidinggevende installatieteams, opvolgen en opmaken planning, aankoop materialen voor eigen projecten, plaatsing bestellingen voor projecten in onderaanneming, service na verkoop en verantwoordelijke voor uitbreiden en opstarten nieuwe afdelingen. Hij heeft ook contact met buitenlandse werknemers. Gezien deze firma statutair ook activiteiten in het buitenland voorziet, kan betrokkene zijn job verder blijven uitoefenen in een ander land dan België, waar hij zich eventueel samen met zijn gezin kan vestigen.

(...)

Uit zijn veroordelingen (zie supra) blijkt dat er redenen van openbare orde zijn die zijn verwijdering van het grondgebied met het opleggen van een inreisverbod noodzakelijk maken. Het feit dat hij vader was heeft hem er niet van weerhouden om strafbare feiten te plegen en meerdere veroordelingen op te lopen. Hij is op 17.01.2019 door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar voor zijn betrokkenheid bij een internationale cocaïne- en heroïne handel in vereniging. Hij was zowel koerier van drugs (heroïne en cocaïne) als geldkoerier (om cocaïne en heroïne te financieren) van T. (...)M., de leider van de bende/organisatie. Daarnaast is hij ook schuldig bevonden aan het verhandelen van cocaïne voor eigen rekening, cocaïne die hij aankocht bij T. (...) M. Hij heeft evenmin getwijfeld om zijn gezin bloot te stellen aan de mogelijke risico's van zijn activiteiten in het drugsmilieu. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn kinderen, zoals van het ouderlijk gezag verwacht mag worden. Gelet op zijn veelvuldige afwezigheden in het gezin, komt de opvoeding en verzorging van zijn kinderen hoofdzakelijk toe aan zijn echtgenote. (...) Dat het contact met zijn kinderen moeilijker zal verlopen, is het gevolg van zijn eigen crimineel gedrag. Betrokkene heeft sinds de beëindiging van zijn verblijfsrecht op 01/06/2021 4 procedures gezinshereniging in functie van zijn jongste zoon M. (...) doorlopen, dewelke telkens geweigerd werden om redenen van openbare orde en nationale veiligheid en het persoonlijk gedrag van betrokkene. (...) Bovendien heeft betrokkene blijk gegeven zich zelfs tijdens zijn elektronisch toezicht niet aan de geldende regels te kunnen houden en bezondigde hij zich op 21/11/2020 alweer aan roekeloos rijgedrag. Op 27/05/2021 werd hij bij verstek veroordeeld door de Politie rechtbank van Genk tot een geldboete van 1.200 euro en een rijverbod van 15 dagen wegens het besturen van een voertuig zonder rijbewijs, onaangepaste snelheid, het niet gebruiken van zijn richtingaanwijzers bij het uitvoeren van een zijdelingse verplaatsing of wijziging van richting, een bestuurder te hebben aangespoord of uitgedaagd overdreven snel te rijden en niet in staat te zijn geweest alle nodige rijbewegingen uit te voeren en/of niet voortdurend zijn voertuig goed in de hand te hebben gehad. Betrokkene vroeg in hoger beroep in eerste instantie de vrijspraak voor de 5 tenlasteleggingen en in ondergeschikte orde mildheid bij de strafmaat. Ter zitting van 03/11/2021 deed hij afstand van zijn grieven met betrekking tot de schuld aan alle tenlasteleggingen en beperkte hij zijn hoger beroep tot de strafmaat. De Correctionele rechtbank van Tongeren oordeelde in haar vonnis dd. 15/12/2021

dat "de bewezen verklaarde feiten ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn ". Ze bevestigde de opgelegde geldboetes in eerste aanleg en hervormde het rijverbod naar 1 maand. "Zijn verkeersgedrag is inderdaad onaangepast en geeft blijk van minachting voor de verkeersregels.(...) Voor zoveel als nodig merkt de rechtbank ten aanzien van het pleidooi van de raadsman van betrokkene op dat de beklaagde gezien zijn strafrechtelijk verleden niet meer in aanmerking komt voor de gunst van enig uitstel of probatie-uitstel." (...) Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is supérieur aan de familiale en gezinsbelangen die hij eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het nemen van een verwijderingsmaatregel met inreisverbod een noodzakelijke maatregel is."

Met het louter betoog dat zijn jongste zoon lijdt aan ASS en om die reden bijzonder gehecht is aan hem en daarom ook sterk afhankelijk is van hem, elementen die hij reeds heeft aangehaald bij verweerder en die verweerder gelet op voormelde motieven in overweging heeft genomen, weerlegt hij voormelde motieven niet. Verweerder heeft omtrent de afhankelijkheid en de voorgehouden bijzondere gehechtheid van M. aan verzoeker en de hiertoe door verzoeker bijgebrachte stukken, geoordeeld dat de betrokkenheid van verzoeker niet uitzonderlijk te noemen is omdat deze activiteiten tot de normale gang van zaken behoren in een standaard gezin. Verzoeker legt ter gelegenheid van zijn verzoekschrift geen verdere verklaringen, verduidelijkingen of stukken voor waaruit zou kunnen blijken dat voormelde beoordeling foutief of kennelijk onredelijk is.

3.13. Waar verzoeker betoogt dat het Hof van Justitie in zijn arrest C-528/21 van 27 april 2023 oordeelde dat artikel 20 van het VWEU ook in rekening gebracht moet worden wanneer er een inreisverbod wordt opgelegd, dat het Hof stelt dat de nationale autoriteiten, vooraleer ze een inreisverbod opleggen, eerst moeten nagaan of er tussen dat derdelands familielid en de EU-burger een afhankelijkheidsverhouding bestaat dat wanneer het inreisverbod opgelegd wordt aan het familielid, de EU-burger feitelijk gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, dat lidstaten aldus ook bij het opleggen van een inreisverbod, op basis van onder meer de gegevens die de betrokken derdelander en Unieburger hebben voorgelegd, moeten nagaan of er sprake is van een afhankelijkheidsband tussen de statische EU-burger en diens familielid die ertoe zou leiden dat de EU-burger het grondgebied van de EU zou moeten verlaten, en in dit licht onder meer punt 65 van het voornoemde arrest citeert, wijst de Raad erop dat verzoeker slechts lijkt uit te gaan van een gedeeltelijke lezing van het arrest. Immers blijkt uit punt 65 en volgende van het voormelde arrest van het Hof van Justitie wat volgt:

"65 Uit de voorgaande overwegingen volgt dat een lidstaat geen inreisverbod voor het grondgebied van de Unie mag opleggen aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die onderdaan van deze lidstaat is en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, zonder eerst na te gaan of er tussen die derdelander en dit familielid een afhankelijkheidsverhouding bestaat zoals omschreven in punt 61 van het onderhavige arrest. De bevoegde nationale autoriteiten dienen daarentegen op basis van onder meer de gegevens die de betrokken derdelander en Unieburger vrijelijk moeten kunnen overleggen, en door in voorkomend geval de nodige onderzoeken te verrichten, na te gaan of er tussen deze twee personen een dergelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat [zie in die zin arrest van 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Echtgenoot van een burger van de Unie), C-836/18, EU:C:2020:119, punt 53].

66 In de derde plaats dient te worden opgemerkt dat M.D. zijn verblijfsrecht op het Hongaarse grondgebied is ontzegt op grond dat zijn gedrag een reële, directe en ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid vormde en dat het besluit om hem een inreis- en verblijfsverbod voor het grondgebied van de Unie op te leggen op dezelfde grond is vastgesteld.

67 In zoverre dient in herinnering te worden gebracht dat de lidstaten onder bepaalde voorwaarden van het uit artikel 20 VWEU voortvloeiende afgeleide verblijfsrecht voor het in punt 58 van het onderhavige arrest bedoelde familielid van een Unieburger kunnen afwijken teneinde de handhaving van de openbare orde of de bescherming van de openbare veiligheid te waarborgen. Dat kan het geval zijn wanneer deze derdelander een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare of nationale veiligheid vormt [zie in die zin arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

68 Zoals de advocaat-generaal in punt 103 van zijn conclusie heeft uiteengezet volstaat het voor een dergelijke afwijking echter niet dat de betrokken derdelander een strafblad heeft. Deze kan in voorkomend geval enkel voortkomen uit een concrete beoordeling van alle relevante omstandigheden van het geval, rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel, de grondrechten waarvan het Hof de eerbiediging verzekert en, onder meer, het belang van het minderjarige kind dat burger van de Unie is. Zo kan de bevoegde nationale autoriteit met name rekening houden met de ernst van de gepleegde strafbare feiten en de zwaarte van de veroordelingen, alsook met de tijd die is verstreken tussen de datum waarop deze veroordelingen zijn uitgesproken en de datum waarop zij zelf uitspraak doet. Wanneer de afhankelijkheidsverhouding tussen voornoemde derdelander en een minderjarige Unieburger erin bestaat dat

eerstgenoemde ouder is van laatstgenoemde, dient er tevens rekening te worden gehouden met de leeftijd, de gezondheidstoestand en de gezins- en economische situatie van deze minderjarige Unieburger [zie in die zin arrest van 5 mei 2022, Subdelegación del Gobierno en Toledo (Verblijfsrecht van een gezinslid – Onvoldoende bestaansmiddelen), C-451/19 en C-532/19, EU:C:2022:354, punt 53 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

69 Wanneer wordt aangetoond dat er tussen de betrokken derdelander en zijn familielid dat burger van de Unie is een afhankelijkheidsverhouding zoals omschreven in punt 61 van het onderhavige arrest bestaat, kan de betrokken lidstaat deze derdelander dan ook pas een inreis- en verblijfsverbod voor het grondgebied van de Unie om redenen van openbare orde of nationale veiligheid opleggen na alle relevante omstandigheden, met name, in voorkomend geval, het belang van diens minderjarige kind dat burger van de Unie is, in aanmerking te hebben genomen.

70 Uit de voorgaande overwegingen volgt dat artikel 20 VWEU zich ertegen verzet dat een lidstaat een onderdaan van een derde land die familielid is van een burger van de Unie die onderdaan van deze lidstaat is en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, een inreisverbod voor het grondgebied van de Unie oplegt zonder eerst na te gaan of er tussen deze personen een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat die burger van de Unie feitelijk gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten om zijn familielid te vergezellen en, zo ja, of de gronden waarop dit verbod berust van dien aard zijn dat mag worden afgeweken van het afgeleide verblijfsrecht van deze onderdaan van een derde land."

Hoewel verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing samenwoont met zijn minderjarige zoon, en er eventueel een afhankelijkheidsband zou kunnen worden veronderstelt, blijkt uit de *in casu* bestreden beslissing dat verweerder afwijkt van de uit artikel 20 van het VWEU voortvloeiende rechten teneinde de handhaving van de openbare orde te waarborgen, daar zij oordeelt dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder was dan ook niet gehouden in te gaan op de concrete afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn jongste zoon. Wel diende hij alle omstandigheden, met name het belang van het minderjarig kind, in aanmerking te nemen, wat verweerder ook, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, heeft gedaan.

De Raad herhaalt dat uit de in punt 3.12. weergegeven motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder oog heeft gehad voor de verklaring dat zijn jongste zoon de diagnose autisme kreeg en dat de band van de jongen met zijn vader uitzonderlijk sterk is, dat verzoeker met het louter betoog dat zijn jongste zoon lijdt aan ASS en om die reden bijzonder gehecht is aan hem en daarom ook sterk afhankelijk is van hem, de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt, dat verweerder omtrent de afhankelijkheid en de voorgehouden bijzondere gehechtheid van M. aan verzoeker en de hiertoe door verzoeker bijgebrachte stukken, heeft geoordeeld dat de betrokkenheid van verzoeker niet uitzonderlijk te noemen is omdat deze activiteiten tot de normale gang van zaken behoren in een standaard gezin. De Raad herhaalt eveneens dat ter gelegenheid van zijn verzoekschrift verzoeker geen verdere verklaringen, verduidelijkingen of stukken voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat voormelde beoordeling foutief of kennelijk onredelijk is. Daarnaast stelt de Raad nog vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder enkel wijst op de mogelijkheid voor de echtgenote van verzoeker en hun kinderen om hem te vergezellen, maar hij meteen ook erkent dat zij daartoe niet gedwongen kunnen worden, waarna ook wordt geoordeeld dat in geval de echtgenote en kinderen in België blijven, zij contact met verzoeker kunnen onderhouden middels (korte) bezoeken – wat zij blijkens de verklaringen ter terechtzitting ook doen – of middels moderne communicatiemiddelen. Voorts wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de echtgenote van verzoeker een eigen vermogen heeft en dat indien haar inkomen en de kinderbijslag ontoereikend zouden zijn om in de behoeften van haar en haar kinderen te voorzien, zij aanspraak kan maken op een studiebeurs voor de kinderen en een extra tegemoetkoming voor haar jongste zoon met autisme. Ook wordt nog gewezen op het gebrek aan verantwoordelijkheid tegenover zijn kinderen, dat verzoeker niet getwijfeld heeft zijn gezin bloot te stellen aan de mogelijke risico's van zijn activiteiten in het drugsmilieu en op het feit dat gelet op zijn veelvuldige afwezigheden in het gezin, de opvoeding en verzorging van de kinderen hoofdzakelijk aan zijn echtgenote toekwam.

Hieruit blijkt dat verweerder op afdoende wijze het hoger belang van het kind in aanmerking heeft genomen bij het opleggen van het inreisverbod aan verzoeker om redenen van openbare orde. Minstens toont verzoeker niet aan met welke relevante elementen verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.14. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of disproportionele wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en/of het evenredigheidsbeginsel blijkt derhalve niet. Een schending van artikel 44^{nonies} van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

3.15. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER